



İletişim:
05326102810
05423755835

Rizaiye Mah. İskender Türkmen Cad. No: 161 Merkez/Osmaniye

Şehirde Patilere
Köyde Sürüye
Şifa

Yasin Didin
Veteriner Hekim

Evcil dostlarınızdan
çiftlik hayvanlarınıza kadar sağlıkta güvenin adı
Evcil hayvanlarınız,
büyükbaş ve küçükbaş hayvanlarınız için modern,
etik ve yerinde
veterinerlik hizmeti.
Muayene, aşılama, doğum,
cerrahi işlemler ve daha fazlası,
uzman ellerde.



AYDINLAR

Yerel Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

Yıl:1 Sayı: 2 TEMMUZ 2025

**Bu Sayımızda
YER ALAN
KONUKLARIMIZ**

MUSA GÜVEN
Göç Ökkeş Palabıyık
Cihat Yeşildemir
Aşık Hacı Karakılçık
Abdullah Altunkup
ÖMER KIVRAK,
Bekir Dağsever
RAMAZAN EREN
BESTAMI YAZGAM
Hüseyin Er
Abdullah Aydın
ÖMER KIVRAK
HAZAR DOĞAN
Safiye Samyeli
MAHMUT EYNALLI
NURSEL SEÇER
NURGÜL AKTÜRK
Cafer Ekiz
HATİCE GÜZEL
Fikret Onay
MUSTAFA BARDAK
MUSTAFA CANBOLAT
MUSTAFA YEYDEN
MEHMET CANBOLAT
Sibel Kaya
Kadir Çolak
EMİNE ÖNDER
Melek Avcı Coşkun
HATİCE FEYZA DIDİN
hüseyin Didin
YASİN DIDİN



Fotoğraf: Dijital ortamda Hüseyin Er tarafından üretilmiştir

İmtiyaz Sahibi : Ömer Kıvrak
Sorumlu Müdür : Arda Mustafa Kıvrak
Editör : Aslı Pınar Kozak
Dizgi Tasarım : Hüseyin Er
Basım Yeri : Çakmak Matbaası
İstiklal MahPalalı Süleyman cad.Canan
Sk.No:3/D - Osmaniye
ISSN : 3062-3146



İletişim : 05512611584 Ellek
Kasabası Aydınlar mahallesi kıvrak
Sk. No. 1
Instagram Aydınlar Dergisi
Facebook Ömer kıvrak
Tıktok @kıvrak80
Mail : altaykibra@gmail.com

AYDINLAR
Yerel Kültür Sanat Edebiyat Dergisi



İÇİNDEKİLER

1-Musa Güven		2
2-Bak Senin İçin	Musa Güven	2
30 benim Annem	Musa Güven	3
4-Doyar Oldu Beyim	Göğ Ökkeş Palabıyık	7
5-Hoşdu Yaylası	Göğ Ökkeş Palabıyık	7
6-Düziçi'm	Cihat Yeşildemir	8
789derdim dağlardan Yücedir	Aşık Hacı Karakılçık	9
9-Hoş Gelir	Aşık Hacı Karakılçık	9
10Aşık Hacı Karakılçık yaşamı		9
11-Özlem	Abdullah Altunkup	10
12-Rengini Seç	Abdullah Altunkup	10
13- Kitap Tanıtım	Ömer Kıvrak, Bekir Dağsever	11
14-Olmadı	Ramazan Eren	12
15 Özgür Filistin	Bestami Yazgam	12
16-Hacı	Hüseyin Er	13
17- Memmed Emmi	Bekir Dağsever	13
18-Çocuklar için		14
19-İnsan ve Doğa Okuyucusuna	Abdullah Aydın	16
20-Grimshaw		17
21-Şüphe	Ömer Kıvrak	18
21-Şiir İnceleme	Hazar Doğan	19
22- Yalan	Safiy Samyeli	19
23- Kıssalar-Fıralar	Mahmut Eynallı	20
24- Değişme	Mahmut Eynallı	20
25-Dört yolun Dağlarında Ciğerlerimiz Yanıyor	Nursel Seçer	21
26-Orman yangınlarına Duyarlı olalım		21
27-İstiyorum	Nurgül Aktürk	22
28- Unutma	Cafer Ekiz	22
28-Vuslat	Cafer Ekiz	22
29-Patika Yol	Hatice Güzel	23
30- sessizliğin limanı	Fikret Onay	23
31-Röportaj- Ertan Güntav	Ömer Kıvrak	24
32-Saçlı Yılan	Mustafa Bardak	29
33- Umudun Meşalesi	Mustafa Canbolat	31
34- Yörükler	Mustafa Yeydem	32
35- Beklenti Benimkisi	Mehmet Canbolat	32
36-Çocuklardık Biz	Sibel Kaya	33
37- Kadir Çolak		33
38- Bugün Günlerden Anne	Emine Önder	34
39- İhtiyarlık	Melek Avcı Coşkun	35
40- Dostum	Melek Avcı Coşkun	37
41- Bugün Göçümüz var	Hatice Feyza Didin	38
42- Karanlık	Ömer Kıvrak	39
43-Sivri Sinek	Hüseyin Didin	39
44- Yasin Didin		40

*Dergimizin 1. ve 2. Sayılarına sponsor olun ve desteğini bizden esirgemeyen
Veteriner Hekim Yasin Didin'e teşekkür ediyoruz.*



MUSA GÜVEN

1951 yılında, Osmaniye'nin Kadırlı ilçesine bağlı Sarıtanişmanlı köyünde doğdu.

İlk, orta ve lise eğitimini Kadırlı'de tamamladıktan sonra 1971 yılında Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesinde üniversite eğitimine başladı. 1978 yılında fakülteden mezun oldu.

Kahramanmaraş'ın Göksun ilçesinde Sağlık Ocağı/Sağlık Merkezinde hekim olarak göreve başladı.

1980-1982 yılları arasında tabip asteğmen olarak İstanbul'da askerlik görevini tamamladıktan sonra, Kadırlı'de Verem Savaş Dispanserinde görevini sürdürdü. Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesinde, 1985 yılında başlayıp 1990 yılında tamamladığı Ortopedi ve Travmatoloji ihtisas eğitiminin ardından Uzman Doktor ünvanını aldı.

1990 yılında Osmaniye Devlet Hastanesinde göreve başladı. Bir dönem başhekim yardımcılığı görevini de yürüttüğü hastaneden 2007 yılında emekli oldu. 2007 yılında bir grup hekim arkadaşıyla birlikte kurdukları özel hastanede hâlen aktif olarak mesleğini sürdürmektedir. Musa Güven evli ve üç çocuk babasıdır.

2010 yılından beri amatör olarak fotoğrafçılık sanatıyla ilgilenmektedir.

İlk kitabı olan, yaşanmış hikâyelere yer verdiği "İçimde Ne Var Doktor? 2021 yılında yayımlanmıştır.

2024 yılında, Dr. Ali DOĞANER tarafından "Şiirleriyle Dr. Musa Güven (Tabibî)" adlı inceleme eseri hazırlanmıştır. Çeşitli gazete, dergi ve antolojilerde eserlerine yer verilen Güven, sanat çalışmalarına devam etmektedir.



Dr.Musa Güven
Ortopedi ve Travmatoloji Uzmanı

BAK SENİN İÇİN

Kokunu alırım esen yellerden
Bal damlıyor sanki tatlı dillerden
Yanakların rengi gonca güllerden
Bu yürek çarpıyor bak senin için.

Ayrılmam giderim gittiğin yoldan
Severim anlarsan bilirsen haldan
Anla artık anla bedenden dilden
Bu yürek çarpıyor bak senin için.

Mutluyum yanında gelmesin sonu
Söz vermiştin hani unutma onu
Huzurla yaşarken sevgidir konu
Bu yürek çarpıyor bak senin için.

Derdime şifadır varlığın yeter
Özlemim hayalim gelirsene biter
Mutludur ocağım seninle tüter
Bu yürek çarpıyor bak senin için.

TABİBİ'de yürek sevgiyle doldu
Huzurla sevdâyı birlikte buldu
Nihayet kalbimin dediği oldu
Bu yürek çarpıyor bak senin için.

04.10.2024

O BENİMANNEM

Yıl 1979...

Aylardan Aralık, aralık olan tüm kapılardan soğğun hızla süzöldüğü günler..., Hava oldukça sert ve soğuk. Kar ha yağdı ha yağacak...

Ben Anadolu'nun küçük bir ilçesinde sağlık ocağı hekimliği yapıyorum. Bugün lojmanda tatlı bir telaş içerisindeyiz. Bu gece yılın son akşamına veda edeceğiz, yeni yılın ilk gününe merhaba diyeceğiz. Yeni bir yıl, yeni doğan bebek gibi hayallere ve geleceğe dair yepyeni umutlar taşır. Bu geceyi özel kılan bir de sürpriz var. Tüm ülke gün boyu bu haberle heyecanlandı. Gün boyunca TRT'nin yaptığı anonslarda belirtildi. TRT bu gece yılbaşı TRT bu Bülent Ersoy ve Orhan Gencebay'ı konuk edecekti. Genci, yaşlısı toplumun her kesiminden insanın hayranlıkla dinledikleri bu iki büyük sanatçıyı canlı yayında ilk kez izleme fırsatı bulacaklardı. Lojman sakinlerinin telaşı bu yüzden daha farklıydı. Programı izlemek için çatıya anten kurmak gerekiyordu. Şimdi için çok basit olan bu olay o dönem için son derece zordu. Birkaç kişi bu görevi üstlenmiş harıl harıl çalışıyor, bir kişi çatıda anten başında anteni sağa sola çeviriyor, bir kişi pencerede, üçüncü şahıs da televizyon yanında. Bütün bu çabanın amacı güzel bir görüntü için. O yıllarda yayın verici sistemleri zayıf, antenler kalitesiz olduğundan görüntü elde etmek oldukça zordu. Erkekler bu işle uğraşırken hanımlar da hep birlikte güzel bir akşam için gerekli olan yiyecek ve içecekleri hazırlamak için hummalı bir çalışma içerisindeydiler. İmkansızlıklar ve zorluklar yetmezmiş gibi soğuk hava da şiddetini iyice artırmıştı ve beklenen kar yağışı başlamıştı.

Çalışan İnsanlar arasında birdenbire bir çılgılık koptu. Bu bir mutluluk çılgılığı idi. Televizyonun sesi gelip gitse de verilen emek karşılık bulmuş televizyon görüntüsü netlik kazanmıştı.

Ülkede bu günlerde olduğu gibi olmasa da terör olayları devam ediyordu, terör örgütü üyeleri yol kesip kimlik kontrolü yapıyorlardı.

Kendilerince seçtikleri bazı devlet görevlilerini kaçırıyorlardı. Bu ve benzeri olaylar kimsede huzur bırakmıyordu. Havanın kararmasıyla sokaklar boşalıyor, evlerin kapıları kapanıyordu. İssiz ve sessiz gecenin tek eğlencesi bu program olacaktı. Heyecan içinde yayınlanacak programı bekliyorduk. Saatler ilerlemiş dışarda kar yağışı hızlanmıştı. Kar yağışı üç- dört gündür aralıklı olarak yağıyordu. Bu kar yağışı nedeniyle ilçede -az da olsa - var olan araçlar yollara çıkamaz olmuştu. İnsanlar günlük ihtiyaçları için çarşıya pazara yürüyerek gitmek zorundaydı. İçerde yanan odun sobasının üzerinde kaynayan çaydanlığın oluşturduğu buhar, oturduğumuz odada ılık, yumuşak, güzel bir hava oluşturmuştu. Çeşit çeşit meyveler, kuru yemişler masalara yerleştirilmiş, el yapımı börek ve pastalar tüm ihtişamıyla masadaki yerlerini almıştı. Kısaca güzel bir yılbaşı için her şey hazırldı.

Saatler 24.00'e geliyordu artık beklenen an yaklaştıkça geliyordu artık heyecanımız doruk geliyordu artık. Orhan Gencebay 'ın Yarabbi şarkısını canlı şekilde dinlemek hepimize nasip olacaktı. Şimdi aşk zamanıdır, aşk ömrün baharıdır ...dizeleri hepimizin dilindeydi. Tam bizler bu anın mutluluğunu yaşamaya hazırlanırken kapı hızlı hızlı ama kararlı bir şekilde çalmaya başladı. Bu duymak istemediğim bir sestti. Bu ses korkunun bu ses karanlığın sesiydi adeta. Çaresiz istemeye istemeye de olsa yerimden kalkıp kapıya doğru yöneldim. Sıcacık odadan koridora doğru yürürken dizlerimdeki titremeyi hissettim.



Musa Güven'in konugu olduk

. Nihayet karışımda ne olduğu belli olmayan, cahil iki insan vardı. Yaptıkları eylemin neticesini düşüneceklerini hiç sanmıyordum. Ani bir kararla " Tamam tamam , tabi , tabi gideceğiz.' dedim.

Bir iki adım attıktan sonra aklıma geldi "çantam! " dedim. "Çantamı almalıyız." Birlikte döndük, kapı girişindeki masa üzerinde bulunan içerisinde muayene aletleri ve ilk yardım malzemeleri bulunan. Derin bir sessizlik içinde, soğuk kar yağışı altında yola düştük. İnsan hayatında kaç kez böyle korkar ki? Oysa 10 dakika önce yılbaşı için dakika sayıyordum Bazı anların saniyelerin saatle ölçüldüğü anlardan biriydi benim için. Odadan dışarı çıktığımda gözlük camlarım buğulanmış, önümü göremez olmuştum . Bir taraftan yürümeye çalışırken bir taraftan da buharlaşan gözlük camlarımı silmeye çalışıyor, aynı zamanda da çalmaya devam eden kapıya doğru kim o ? diye sesleniyordum. Dışarıdan bir ses:

-Doktor Bey, doktor bey anam hasta! Kış ayazında buz tutmuş bir ortamda uzun süre yol yürüdüğünden olsa gerek sözcükler titreyen dudaklarından anlaşılmaz bir mırıltı ile dökülüyordu. Kapıyı açtım, cılız bir ışığın aydınlığında görebildiğim kadarı ile karşımda on sekiz-yirmili yaşlarda iki genç vardı. Elleri ceplerinde, kapüşonlu, askerlerin veya avcılarının kullandıkları parka benzeri bir mont giymiş, yüzleri yün atkıyla sarılı, kirpikleri buz tutmuş bir halde karşımda duruyorlardı. Onları sağlık ocağına yönlendirmem gerektiğini düşündüm. Sağlık ocağı ile lojman arası yirmi-otuz metreydi. Hasta nerede, diye sordum . İçlerinden biri hiç de güven vermeyen bir sesle:

-Yukarı mahallede evde. İtiraf ediyorum ki aldığım bu cevap hiç hoşuma gitmedi. İşin doğrusu bir hayli tedirgin oldum. Gecenin geç bir vakti, bilmediğim iki kişi vardı karşımda ve terör olayları her yerdedi. Bütün bunları aklımdan hızla geçirirken ani bir refleksle:

- Hayır eve gidemem, hastayı buraya getirirseniz muayene ederim, dedim.

Amacım korktuğumu belli etmeden onları ikna etmeye çalışmaktı. İkna ettiğimi de sanıyordum ki nasıl olduğunu pek anlayamadım.

Yan tarafımda sessizce duran şahıs birden bir silah çıkartarak enseme dayadı. Ve kararlı bir ses tonuyla: - Bize zorluk çıkarma. Gideceğiz, bizimle geleceksin!

Yağan karın yarattığı dondurucu soğuk ortam benim için bir anda cehennem sıcaklığına döndü. Saniyeler geçmek bilmiyor ve bu kısa sürede ensemden ılık ılık akan teri hissediyordum .Bir an düşündüm. Durum hiç de iç açıcı görünmüyordu. Bir karar vermem gerekiyordu. Yanlış bir davranışımın bana nelere mal olacağını biliyordum. Soğukkanlı olup akıllıca davranmam gerektiğinin farkındayım.

Şimdi ise hayatımın kaç dakikası kaldı , diye düşünmeden edemiyordum. Bu soğuk kış gecesinde insanlar yeni bir yıla girmenin heyecanı ve mutluluğunu yaşarken ben kırk-elli cm kar üstünde bir bilinmeyene doğru gidiyordum. Bildiğim bütün duaları mırıldanırken ne yapmam, nasıl davranmam konusunda adeta gecenin kör karanlığı gibiydim. İnsanın içine korku düşünce, adeta düşünme ve karar verme kabiliyeti yok oluyor. Sanki aklım durmuştu. Hiçbir şey düşünemiyor, sadece kendimi ikna etmek için " Evet bunlar doğru söylüyorlar, hastaları var, gider muayene eder, tedavi düzenler dönerim," Diyordum. Aslında bu düşüncelere kendim bile inanmıyordum. Kısacası insan yüreğine ölüm korkusu düşünce akıl ve mantık diye bir şey kalmıyor. Adeta hiçbir şey bilmeyen bir cahil olup çıkıyorsun. Davranışlar ilkel bir içgüdü şeklini alıyor. Ürkütücü bir sessizlik, koyu bir karanlık, insanın iliklerine kadar işleyen soğuk bir hava...Uğultu şeklinde duyabildiğim tek ses, sadece ayaklarımızın yerdeki kar ezilmesiyle ortaya çıkan hışırtı... Her adımda beynimde yankılanan büyüyen hışırtı...Öylesine ürkütücü bir tablo ki ellerim donuyor, dizlerim titriyor, nefes almakta zorlanıyordum. Kar yığınları arasında düşse kalka bir bilinmeyene, ya da düşünmesi bile ürkütücü olan o bilinen sona doğru giderken ne kadar yol gittik bilmiyorum. Bu sessizliği;

"Doktor çantayı ver ben taşıyayım!" Diyen bir ses bozdu . Gençlerden biri bana sesleniyordu. Benim için bu bir fırsat oldu. Aslında diyalog kurmak istiyordum ama aklıma tek bir söz, tek bir cümle bile gelmiyordu.

Soğuktan çanta tutan elim uyuşmuş, yanaklarım donmuş, dudaklarım titriyordu.

"Gençler nereye gideceğiz?" Dedim.

'Yukarı mahalleye" cevabını aldım.

Yukarı mahalle bulunduğumuz yerden yaklaşık bir buçuk kilometre uzaktaki, şehrin dış mahallesiydi. Kar nedeniyle ancak yayan gidilebilen bir yerdi.

-Canım senin adın neydi, ben tanıyamadım, kimlersiniz?

- Tanımazsın, ben cezaevinden yeni çıktım.

- Geçmiş olsun, hayırdır niye girmiştin?

-Sorma ...oldu işte... iki kişiyi bıçaklamıştım da...

Kendi kendime: " Belayı buldun oğlum, şehir dışına çıkınca seni güzelce soyarlar kafana da bir kurşun sıkarlar işin tamam" dedim.

Biri önümde, silahlı şahıs arkamda düşe kalka yürüyerek, masallardaki gibi az gittik uz ama nasıl gittik ben de bilmiyorum. Bana bir ömürden daha uzun gelen bir yol kadar gittik ve bir kulübenin önünde durduk. Önümdeki şahıs kapıyı tutarak kendine doğru çekti. Kapı gürültülü bir şekilde açıldı. İçerisi karanlıktı, benim görebildiğim kadarıyla beş- altı metre ilerde ateşin yanıp sönen alevleri parlıyordu. Oda diyebileceğimiz bu yere şöyle bir göz gezdirdim; yan duvarda bir gaz lambasının sarı soluk renkli ışığı fark ediliyordu, içerde ateş yanmasına rağmen insanı donduran bir soğuk vardı. İleriye doğru birkaç adım attım içerden acıyla inleyen bir sesin geldiğini fark ettim. Gözlerimi kısarak sesin geldiği yere doğru yönelerek bakmaya çalıştım.

Bu arada gençlerden biri sönen ateşi karıştırarak ve üzerine birkaç parça odun ilave ederek ateşi artırıp alevlendirmeye çalışıyordu. Diğer şahıs, yanımdan ilerleyerek duvardaki kısık olan gaz lambasını iyice açtı. Oda nispeten aydınlandı, ben şaşkınlık ve korku dolu gözlerle odayı incelemeye başladım. Yerde beton üzerine serili bir yer yatağı ve yatağın içerisinde yaşlı bir kadın vardı. Karşısında ateş yakılan bir ocak, ateş alevlerinden kararmış bir duvar, diğer tarafta birkaç parça mutfak eşyası ...Ev diye girdiğimiz ortam buydu. Artık hastayla ilgilenme zamanımın geldiğini düşünerek

şikayetlerini sormaya, sorduğum sorularla derdini anlamaya çalışıyordum. Omzu ağrıyormuş, 3-4 gün önce komşu bir kadın ağrıyan yerlere jilet atmış, (omzunu açıp baktığımda her birisi 1-1,5 cm kadar olan çok sayıda kesi gördüm. Kesi yerlerinde iltihap olmuş sızıntı şeklinde akıyordu, kesi yerleri şiş ve kızarıktı.) sonra da omzuna yağlı hamur sarmış, iki gündür ateş ve terlemesi oluyormuş, oğlu eve geldiğinde annesini bu haliyle bulmuş. Manzara korkunçtu.Tansiyonunu ölçmek için kolunu açıp tuttuğum zaman fark ettim ki hasta ateşler içinde yanıyordu. (Gerçi odanın içi de dışardan farksızdı ve dışarda hava sıcaklığı -20/-25 dereceyi buluyordu.) Bu soğukta hasta, şıpır şıpır terliyordu. Ben o tabloyu görünce her şeyi unuttum. Korkudan eser kalmamıştı yüreğimde. Tek düşüncem ateşler içinde yanan acı çeken bir anneye, hasta olan bir insana yardım edebilmektir. Bu nedenle kafamda neler yapabilirim düşüncesinden başka bir şey yoktu.

Öncelikle iltihaptan kokmuş yarayı pansuman ederek temizledim. Antibiyotik ve ateş düşürücü enjeksiyon yaptım. Bir taraftan da alkollü pamukla ateşini düşürmeye çalıştım. O an benim için zaman durmuştu sanki. Orada ne kadar kaldım, zaman nasıl geçti tam olarak bilmiyorum ama bir süre sonra annenin ateşi düşmeye başlamıştı. Solunumunun giderek rahatladığını görebiliyordum. Çektiği acı ve ızdıraptan kısıp küçülen gözleri, acıyla buruşan yüz ifadesinin değiştiğini, minnet duyguları ile bana baktığını hissediyordum. Bir taraftan da ertesi gün kendisini görmek istediğimi, iyileşinceye kadar ilgileneceğimi belirterek izin istedim. Tam kapıya yönelirken enseme silah dayayıp bana ecel terleri döktüren genç araya girdi:

"Ben de geliyorum, sizi sağlık ocağına bırakayım." Ve gözümün taa içine bakarak: " Ne olur ne olmaz, yolda size bir şey olsun istemem. " dedi. İnsan sevdiklerinin canı yandığında, çaresiz kaldığında sevdiği için başka biri olabiliyordu. Gözünün önünde kıvranan annesine yardım etmek için düşünmeden silah çeken evlat şimdi minnetle en mahcup şekilde karşımda duruyordu.çıkardıkları civıltıları duyuyordum.

Dışarı çıktığımda gecenin bir hayli ilerlediğini fark ettim. Tan yerinin ağardığından uzak tepelerin sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başladığını, uzak yamaçların karla kaplı tepelerinin güneşin kızılığ ile uyumlu görüntüsü, yaşadığım tüm olumsuzlukları unutturacak kadar güzel ve iç açıcıydı. Tüm korkular gecenin karanlığında kaybolmuştu. Yeni bir güne hazırlanan kuşların telaşlı bir şekilde kanat çırpışlarını, koro halinde Bu defa yol arkadaşım (!) yan yana yürüyorduk ve 40 yıllık arkadaş ya da dost gibiydik . Gelirken diyalog kurmak için söz - sebep bulamayan ben, kendimi koyu bir sohbetin içinde buldum. Ne de olsa her ikimiz de bir iş başarmış olmanın ferahlığı ve mutluluğu içindeydik. Alacakaranlıkta sessiz ve sakin giderken, bana uzun uzun hayatını anlattı. Gelirken bitmek bilmeyen karlı ve yer yer buzlu yollar, bu kez çabucak bitmiş lojmana gelivermiştik.

Lojman kapısında ikimiz de gayri ihtiyari birbirimize bakıyorduk. Veda zamanı gelmişti. Bu meçhul yol arkadaşım:

-Adınızı da bilmiyorum ama ...Şey y y . . . S i z d e n ç o k ö z ü r diliyorum...Yaptıklarımın dolay affet beni ağabey!

Kelimeler dudaklarında adeta titriyordu, sözcükler dudaklarından öylesine dökülürmüştü sanki. Saf ve samimi olduğu, yüreğinden gelen bir duygu ile söylendiği belliydi. Kim bilir belki de gecenin ayazından, ya da kaba davranışının onun beyininde oluşturduğu düşüncelerden, bilmiyorum.

Elimi öpmek için bana doğru eğilirken göz göze geldik. Bana :

" Affet ağabey o benim annem!" derken gözlerinden yaşların süzülmesini fark ettim. Bir evladın annesine olan sevgisini, bağlılığını görmek, onun acısını dindirmek, ona yardım edebilmek adına silah da çekse, bana ölüm korkusunu da yaşatsa, sabıkalı da olsa insandı nihayet. Yüreği ve duyguları vardı. İşte ağlıyordu. Gözlerinden bu karışık duygu ve düşünceleri anlamak mümkündü.



Bir ara kendi annemi düşündüm, anneme olan sevgimi göz önüne getirdim. Ve kendi kendime samimiyetle sorma gereği duydum:

" Acaba şartlar beni bu duruma getirse ben de duydum: davranırım? "

Cevap herkes için farklı olabilir. Geçmişimiz geleceğimizin referansdır derler, evlat sevmeyi bilirken çaresizliği öğreten geçmişle yüz yüze gelmenin utancını yaşadı o gece o sabah. Bu yüzden hepimizin yanıtı aslında geçmişimizde saklı. Ben olsam ne yapardım? Kafamda bu ve buna benzer sorular uçuşurken, içimden bu gence karşı empatiyle başlayan durum sempati duymayla sona erdi.

24 saat geçmeden bir insanı anlamak tanımak fikirlerimizi alt üst edebiliyordu.

İçimdeki " boynuna sarılma duygusu "beni ele geçiriyordu. Daha fazla düşünmeden sarıldım da. Göz yaşlarıma hakim olamadım. Birlikte daha güçlü ağlamaya başlamıştık.

Not :O yılbaşı gecesi Bülent ERSOY ve Orhan GENÇBAY televizyon programına çıktı mı çıkmadı mı? İnanın ki bilmiyorum. Sormadım da... Ben o gece en güzel şarkıları bir evladın yüreğinden dinledim. Annesi için yanan yüreğinden.

Bu olayın etkisinden günlerce ve haftalarca çıkamadım. Bugün bu satırları yazarken dahi aynı günü yaşadım. Bazı anlar yüreğe hayata kazınır. Bugün gibi kulağımda o ses:

O benim annem!

Dr.Musa Güven
Ortopedi ve Travmatoloji Uzmanı



DOYAR OLDU BEYİM

Gölgesinden korkup kaçan herifler
Şimdi yola taş koyaroldu Beyim
Hak için gelen mahzuni şerifler
Şimdi kötü söz duyar oldu Beyim

Nerede dadaloğlu öğütleri
Ağlar oldu binboğa söğütleri
Kalmadı osmanoğlu yiğitleri
Şimdi göz yiğit sayar oldu Beyim

Kim çıktı kozanoğlunun katına
Saygı vardı bindiği Kır atına
Garib,yetim,geliyordu zatına
Şimdi zenginler doyar oldu Beyim

Şahinbey hiç görmesin bu günleri
Hemen hatırlatır eski dünleri
Tek ayak üstü kırk tane cinleri
Şimdi dinsizler soyar oldu Beyim

Gög Ökkeş boyun eğmez namerde
Yeter ki yaradan koymasın derde
Hak için sazda bastığım perde
Şimdi kimine ayar oldu Beyim

28.05.2025

Gög Ökkeş PALABIYIK

HOĞDU YAYLASI

Hoğdu yaylasının yaman Güzeli
Güzelliğin şu dağlarda solmasın
Yar Aşkından köle oldu ahali
Benden başka hiç kimseler olmasın

Bu Dağların çilesi var derdi var
Her güzelin sılası var ferdi var
Şu yaylanın kalesi var yurdu var
Benden başka hiç kimseler bulmasın

Noldu hoğdu toprağına taşına
Sürme çekmiş Mevlam kara kaşına
Bir güzel inmişde suyun başına
Benden başka hiç kimseler almasın

Aşkıma vurdurmam dünyada eğer
Hoğdu Güzeli dünyalara değer
Dillerim lal olsun gurusun ciğer
Senden başka hiç kimseler çalmasın

Gög Ökkeşi diyar diyar sürseler
Amel defterimi bile dürseler
Dünyanın dolusu altın verseler
Benden başka hiç kimseye kalmasın

03.06.2025

Gög Ökkeş PALABIYIK



CİHAT YEŞİLDEMİR



NEYİNE GÜVENİYOR

Erzurum'da şehirlerarası sefer yapan bir yolcu otobüsünde muavin horlayan yolcuyu insanları rahatsız ettiği gerekçesiyle uyandırır.

Ancak adam tekrar uyur ve horlamaya devam eder.

Bunun üzerine muavin sinirlenir ve adamla tartışmaya başlar, tartışma büyüyünce muavin adamı otobüsten indirmeye karar verir.

Sinirlenen adam muavini bir güzel döver, otobüs şoförü müdahale edince şoför de dayaktan payını alır. Yedek şoför de gelir, adam onu da dövdükten sonra otobüsten iner, inerken de boksör olduğunu söyler.

Aynı muavin, başka birgün yine bir yolculuk esnasında yolculardan birinin horladığını duyar ve yolcuyu kibar bir şekilde uyandırdıktan sonra ters tepki alınca sorar;

-Gardaş boksör misen?

-Hayır

-Karateci misen?

-Hayır

-Tekvandocu misen?

-Hayır

-Kungfucu misen?

Adam şaşırır ve yine hayır der.

Bunun üzerine muavin şaşkınlıkla sorar;

"Peki gardaş, neyine güvenip de horlarsen?"

Sayfama gelen bazılarına ithafen...

DÜZİÇİ'M

Ellek Beldesi'nden çıktım yola,
Çitli, Çotlu'da verdim bir mola.
Sar bir Elbeyli tütününden, dola.
Seyret güzelim Düziçi'mi doya doya.

Poz verdim Harun Reşit Kalesinden,
Görüntü aldım Karasu Şelalesi'nden.
Çok kelimeler öğrendim şivesinden,
Güzel yurdum, şehrim, güzel Düziçi'm.

Keşke dağlarda yangın olmasa,
O güzelim ağaçlarımız yanmasa,
Dumanlı'mın yeşil rengi solmasa
Cennet yurdum, vatanım Düziçi'm.

Düziçi Sabun Çayı'na ulaşısam,
Nacar, Hoğdu, Mezdağı'nı dolaşısam,
Karasu'nun çamuruna bulaşısam
Derdime derman olan Düziçi'm.

Yeşildemir'im der ki: "Hayat var orada,
Lavantası, teleferiği, hepsi burada.
Yaylası, ovası, kalesi bir arada
Cennet yurdum, memleketim
Düziçi'm."

Cihat YEŞİLDEMİR
Ellek – 01.07.2025

Derdim Dağlardan Yücedir

Eğer sevdiğime kavuşamazsam
Derdim şu dağlardan daha yüc'olur
Oturup dertleşip konuşamazsam
Ağalar o zaman halim nic'olur

Ayrılan gönüller çeker ıstırap
Baykuşun sarayı bülbüle harap
Seveni sevenden ayırma ya rab
Sevip sevip ayrılması güç olur

Gönül gülü solmaz imiş sevdiğim
Seven kalpler ölmez imiş sevdiğim
Aşkın yaşı olmaz imiş sevdiğim
Bazen erken başlar bazen geç olur

Garip Hacı'm der ki o yarı bulsam
Bir gece yanında misafir kalsam
Dilim türkü dese elle saz çalsam
Sevgi harmanında sohbet güç olur

Hacı Karakılçık



Aşık Hacı KARAKILÇIK

Aşık Hacı Karakılçık, 1948 yılında Adana'nın Feke ilçesine bağlı Tokmanaklı köyünde dünyaya gelen bir Türk halk ozanıdır. Küçük yaştan itibaren saz çalmayı öğrenerek aşık geleneğine adım atmış, düğünlerde, şenliklerde türküleriyle adından söz ettirmiştir. İlkokul mezunu olan Karakılçık, bir dönem Çukurova Radyosu'nda programlar yapmış ve Çukurova bölgesinde tanınan bir saz ustası olarak halk müziğine önemli katkılarda bulunmuştur.

Onun şiirlerinde sıkça atasözleri ve deyimler yer alır; "Sabır acı ama meyvesi tatlı", "Gerçek dostlar kara günde bell'olur" gibi güzel özlü sözler eserlerinde görülür. Ayrıca 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı zamanında yazdığı şiirlerle halkın duygularına tercüman olmuş; "Bu günleri sabır ile bekledik... Ağlayan çehreler güldü bir daha" gibi dizeleriyle döneminin sesi olmuştur.

Özel hayatında, askerlik görevini Karabük ve Düzce'de yapmış, çiftçilikle uğraşmış ve sekiz çocuk babasıdır. Adana çevresinde hem gezdiği yerlerde hem de radyo programlarıyla halkın gönlünde yer kazanmış bir halk ozanıdır.

Aşık Hacı Karakılçık

Hoş Gelir

Nerde sana benzer birini görsem
İçim yanar gözlerimden yaş gelir
İşte böyle karşılıksız seversem
Seven yanar sevilene hoş gelir

Yiğitler güzeller düşmez eşine
Ah dedikçe dert dizilir peşine
Belki sonra gelir aklın başına
Çağın geçer genç ömrüne kış gelir

Garip Hacı'm ömür geldi akşama
Bürünsem ne çıkar efkara gama
Ben öldükten sonra ağlarsın ama
Dolu giden tabut geri boş gelir

Hacı Karakılçık



Abdullah Altunkup

ÖZLEM

Hatırası olan sokaklardan geçerken insan
Aniden duraksar adımlar
Dile gelse türkü olur anılar
Taş duvarları öpesim gelir
Sevdiğim
Çamurdan sıvalarda gelincikler açmış
Acaba kokunu mu aldılar
Akşam oldu mu baykuşlar şarkı söyler
Çatısı çökmüş virane damlarda
Gece çöküp zaman durunca
Cüzdanımdaki siyah beyaz resmi
Öpesim gelir
Sevdiğim
Yosun tutmuş kiremitler beyaza dönmüş
Acaba göz yaşına mı bandınlar
Patika yolların yerini kaldırım taşları almış
Papatyalar bizden rol çalmış
Bana da acı tatlı hatıralar kalmış
Ayaklarının dokunduğu toprağı öpesim
gelir
Sevdiğim
Kalbin kalbime adını yazmış
Acaba aşk cennette de mi varmış
Okey.

Abdullah Altunkup
Isparta Sütçüler

RENGİNİ SEÇ

Haydi dostum kuşan kılıcını
Varoş sokaklarda şeytan avına
çıkalım
Köhne caddelerin işe yaramaz atığı
Eti yenilmez, gönü giyilmezlerden
Olsun avımız
Keşke diyorum bazen, keşke
İnsanın da geri dönüşümü olsa
Şu üç günlük dünyada
Siyah varken, beyaz varken
Kahperengi olmak niye.
İnsan, insana maraz
Gül yerine kin serdi
Kanseri icat edip muradına erdi
Tüm kabahati sigaraya verdi
Müptezeller izbe mahallerde ikamede
Berduş takımı kafes dövüşene
soyundu
Kemik sesinden beslenen serserilerle
doldu
Minarelerin gölgesi gıybet pazarı
Dört bir taraf insan eti sardı
Şu üç günlük dünyada
Yeşil varken, kırmızı varken
Kahperengi olmak niye.
Kokuşmuş yolların adamıydı belki de
insan
Cinsini sevdiğim cinsine çekmiş
Balta girmemiş ormanda kır çiçeği
koklamak
Ona göre değildi anlaşılan
Ya da kan suya meydan okumayı
seçecekti
Teneşirden akıp gidecekti
Gözden tebessüm akmalıydı yada
sevinç gözyaşı
İrin karışmış kan göze yakışmazdı
Pisi tövbe tokmağı ile köteklesek
Pisliği hamamda keselsek
Şu üç günlük dünyada
Mavi varken, sarı varken
Kahperengi olmak niye.

Abdullah Altunkup

KİTAP TANITIM SAYFASI



Her sayımızda bir kitap, ozan, şair ve yazarı tanıtmaya amaçlamaktayız.

Bu sayının kitabı yerel bir yazar olan arkadaşımız, yazarımız, editörümüz Hüseyin Er'in ilk denemesidir. **"Sessiz Çığlık"**

Düziçi'nin kendi değerlerinden, yetenekli yazarımız Hüseyin Er'in ilk göz ağrısı **"Sessiz Çığlık"**, okuyucularıyla buluşmaya hazır! Bu özel eser, içtenliği ve samimiyetiyle her yaşta okuyucunun ruhuna dokunacak 14 etkileyici öyküden oluşuyor.

Hüseyin Er, **"Sessiz Çığlık"**'ta öyle hikayeler kaleme almış ki, her biri sanki yanı başınızdaki bir komşunuzun yada eski bir arkadaşınızın hayatından bir kesitmiş gibi okuyacaksınız. Bu öykülerle, bazen gülecek bazen hüznülenecek, bazen düşüneceksiniz. Ama en önemlisi her birinde kendinizden, çevrenizden bir parça bulacaksınız. Yazarın sade ve akıcı diliyle kaleme aldığı bu ilk kitap, her satırında samimi bir dost sohbeti tadı sunan bir niteliktedir.

Özellikle **"Sessiz Çığlık"**, son bölümünde Düziçi ile ilgili özel bir bölüm var ki tüm Düziçililerin mutlaka okuması gerekli diye düşünüyorum.

Düziçi'li olan herkesin diğer düziçili yazar, şair ve ozanlara sahip çıktığı gibi bu eseri de kütüphanesinde mutlaka bulundurması ması gerektiğine inanıyorum.

"Sessiz Çığlık", Düziçi'li olan herkesin kütüphanesinde mutlaka bulunması gereken, tekrar tekrar okunacak ve her okuyuşta yeni anlamlar keşfedilecek değerli bir eser. İyi okumalar diliyorum.

Ömer KIVRAK

"Sessiz Çığlık" Yazarı Hüseyin ER kimdir

1958 Düziçi doğumlu olan yazarınız, ilk ve ortaokulu Düziçi'nde okudu. Liseyi Ceyhan'da siyasi çalkantılar içerisinde okurken, son sınıfta yakalattığı kendi yazdığı şiir defteri yüzünden sürgün edildi.

1977 yılında kitabevi çalıştırırken iki yıllık Düziçi Eğitim Enstitüsüne kayıt yaptırdı. 1979 yılında Antalya Aksu Eğitim Enstitüsünden mezun oldu. İlk görev yeri, Maraş Bertiz Dağları'nın tepesinde bir köy okuluydu.

Bir yıl öğretmenlik görevinden sonra askeri darbe döneminde, önceki yıllardaki siyasi faaliyetleri nedeniyle arandığı için göreve gidemedi. Kayıt yaptırdığı Ankara Üniversitesi Resim Öğretmenliği bölümünü de bırakmak zorunda kaldı. Fotoğrafçılığa ve serbest hayata olan düşkünlüğü ağır bastı.

1981 yılında fotoğrafçılığa başladı ama fotoğrafçılık dışında Düziçi'nin ihtiyacı olan her alana el attı. 1981 yılında ilk yerel gazete olan "Düziçi'nin Sesi"ni çıkardı. Elindeki teknolojik imkanları değerlendirerek çeşitli okul dergileri ve öğrenci tezlerinin baskısını yapmaya başladı.

Kitaplara olan düşkünlüğünden dolayı yerel yazar ve şairlerin eserlerini kitaplaştırıp baskısını yaparak onların sevincine ortak oldu. Halen yerel ve ulusal düzeyde yazar ve şairlerin kitaplarına editörlük, kapak tasarımları ve baskı hizmetleri vermektedir.

Birçok yazar ve şaire dokunmuş biri olarak elbette kendi de boş durmuyordu. Elindeki küçük hikayeleri yayınlaması için dostlarının tavsiyelerine uyararak elinizdeki "Sessiz Çığlık" adlı eseri ortaya çıkardı.

Eseri hazırlık aşamasında ilk okuyanlardan biri olarak, başarılı çalışmalarından dolayı arkadaşımızı kutluyor, devamını sabırsızlıkla bekliyorum.

İyi okumalar diliyorum.

Bekir DAĞSEVER
Araştırmacı Yazar



Ramazan Eren

OLMADI

Çabaladık Direndik.
Ama acılara boyun eğdik.
yağlamandık.
Tek Şey istedik.

Mutluluk istedik.
Gülmek istedik .
Onu da hor gördüler.
Hayallerimiz Vardı.

Çaldılar Oysaki.
Gaddar olmuş insanoğlu.
Nankör olmuş.
Herkes kendi bı yol bulmuş.

Kaf Dağının ardında kaldı.
Olmayınca olmuyor.
Yazmaktan başka çare yokmuş.
İnsan
Bir nevfe olsun
Belki Mutlu olur

Ramazan Eren
MARDİN /OSMANİYE



ÖZGÜR FİLİSTİN

Ezelden ebede coşkun akacak,
“Nehirden denize özgür Filistin!”
Zalimin bendini yakıp yıkacak
“Nehirden denize özgür Filistin!”

Yiğitçe direnen şahitler burda,
Allah'a adanan şehitler burda,
Bozulmaz yeminler, ahitler burda,
“Nehirden denize özgür Filistin!”

Her karış toprağı kanla dolsa da
İnsanlık hem sağır hem kör olsa da
Koskoca dünyada yalnız kalsa da
“Nehirden denize özgür Filistin!”

Canından geçenler, korkmaz bir daha,
Düşmandan çekinmez, ürkmez bir
daha.
Şehitlerin yolu çıkar Allah'a,
“Nehirden denize özgür Filistin!”

Toprağına ana gibi sarılır,
Ellerinden kelepçeler kırılır,
Hürriyetin kollarında durulur,
“Nehirden denize özgür Filistin!”

Kükreyen imanlar kalkınca şaha,
Hürriyet güneşi kalmaz sabaha,
Tarih, yiğitleri görsün bir daha.
“Nehirden denize özgür Filistin!”
Bestami Yazgan

(Hayal Bilgisi Dergisi Mayıs 2025)
(Osmaniye Aydınlar Dergisi



Yaşanmış Bir Fıkra



HACI

Adam, mahallenin sayılı zenginlerinden biriydi. Tanınmış, büyük bir sülalenin de önde gelen kişisiydi. Ama cimri mi? Cimri. Aptal mı? Aptal. Kaba mı? Kaba.

Nasıl oldu bilinmez, paraya kıyıp Hacca gitmek istedi. Karısı, "Beni de götür," dediyse de, "Kendi paranı kazandığında gidersin," deyip susturmuştu.

Hac'dan gelirken kabiledeki diğer hacılar bolca ikramlık alırken, bu onları görgüsüzlükle itham etti. Eve geldiğinde Hacı ziyareti adetten olduğundan, konu komşu, akraba ve tanıdıklar ziyarete gelmeye başladı.

Evin hanımı, sınırlı sayıda getirilen hurma ve az miktarda getirilen Zemzem suyundan ikramda bulunmaya başladı. Ama gelen ziyaretçi sayısı ne kadar çok ise ikramlıklar da o kadar azdı. Kadıncağız ne yapacağını bilmez:

"Yahu Hacı, ne olurdu şu ikramlıkları biraz fazlaca alsaydın da konu komşuya rezil olmasaydık," der.

Hacı gayet pişkin, "Kimseyi doyuramazsın kadın. Ben konu komşuyu doyurmaya değil, 'Hacı' olmaya gittim," der.

Gel zaman git zaman, aradan günler geçer. Bahçeye komşunun tavukları girer. Hacı bir yandan taş atar, bir yandan başlar sövmeye. Evin hanımı uyarır:

"Hacı, ne yapıyorsun? Tamam, kovala da sövmek neyine? Sen hacı bir adamsın, yakışıyor mu?"

Adam yine pişkin: "Hacı olduk diye şeyimizi de kestirmedik ya!" Kadıncağız ne diyeceğini bilmez ama taşı da gediğine koyar:

"Kestirmedin de biz niye bir şey görmüyoruz?"

Hüseyin Er

MEMMED EMMİ

Boğulan yok zam selinden
Çağ atlادık memmed emmi
Gabarda petrol bulduk
Çağ atlادık Memmed emmi

Silivri zindanı boştur
Avuntumz birle beştir
Yokluk dersin hayal düştür
Çağ Atladık Memmed emmi

Şükürle borsalar uçtu
Altın ucuzladı düştü
Bizim lire markı geçti
Çağ atlادık Memmed emmi

İtibar aldık saraydan
Bu ay eyi geden aydan
Altın çıktı Afyon Çay'dan
Çağ atlادık memmed emmi

Marabamız uzay gördü
Kimsenin galmadı derdi
Köylü çiftçi holding gurdu
Çağ atlادık Memmed

Halkı bölüp ayırmadık
Yandaşları gayırmadık
Yapılıyı devirmedik
Çağ atlادık Memmed emmi

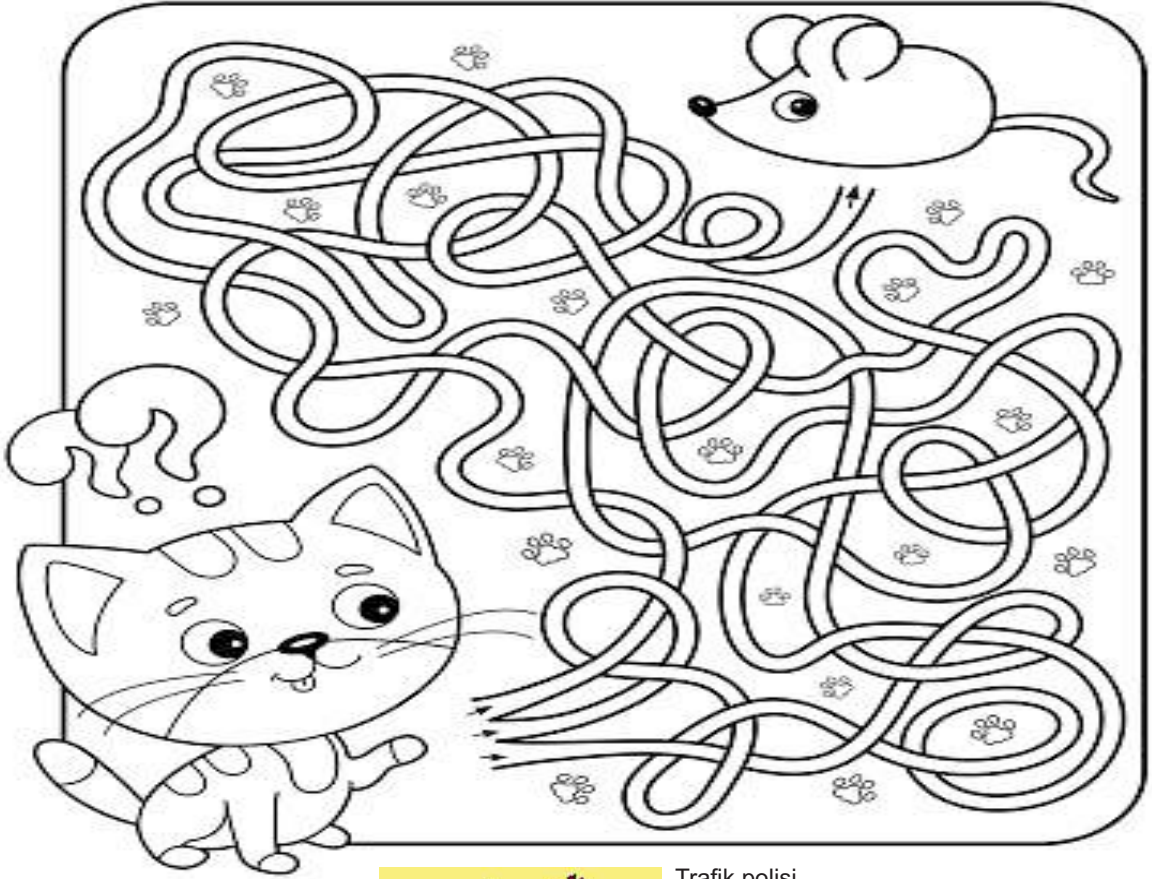
Gerçek Dagsever' in düşü
Bahar gördü kara kışı
Yola girdi hayal düşü
Çağ atlادık Memmed emmi

Bekir DAĞSEVER

Çocuklar İçin

KOMİK BİLMECELER

- Bir kamyonu kim tek eliyle durdurabilir?
- Saat niçin tehlikelidir?
- Yürür iz etmez, hızlansa toz etmez
- Küp şeker, toz şekere ne demiş?
- Elden ele, belden bele
- Gökten yağar kar değil, ses çıkarır taş değil
- Dört ayağı olsa da adım atamaz



Trafik polisi
İçinde akrep var
Gemi
Yine dökülüyorsun
Kemer
Dolu
Masa



Çocuklar İçin

Bugün sevinçle tepineceğinize, aslında yas tutmalısınız.
Bekir Usta iyi kötü sırtımızın ölçüsünü biliyor, bizi rahatsız etmeyecek semerler yapmaya çalışıyordu. Yarın bir acemi semerci getirirler, sırtınız yaradan kurtulmaz.
İyisi mi, siz semerciden değil, eşeklikten kurtulmanın yolunu arayın siz Eşek kaldıkça, sırtınıza bir semer yapan bulunur.

TILKI İLE EŞEK

Aslan eşeği görünce saldırdı ve kulaklarını ısırды, ama eşek kaçtı. Eşek tilkiye,

"Beni kandırdın! Aslan beni öldürmeye çalıştı!" dedi.

Tilki, "Aptal olma! Taç takabilmen için kulaklarını aldı! Hadi geri dönelim." diye cevap verdi. Eşek bunun mantıklı olduğunu düşündü, bu yüzden tilkiyi tekrar takip etti.

Bu sefer Arslan eşeğe saldırdı ve kuyruğunu ısırды! Eşek tekrar kaçtı ve tilkiye,

"Yalan söylüyordun! Aslan kuyruğumu kesti!" dedi.

Tilki, "O sadece senin tahtta rahatça oturmanı istiyor! Benimle geri dön." dedi.

Tilki eşeği bir kez daha geri dönmeye ikna etti. Aslan daha sonra eşeği yakaladı ve öldürdü.

Aslan tilkiye, "Eşeği geri getirmen iyi oldu. Şimdi, derisini yüzüp beynini, akciğerlerini, karaciğerini ve kalbini getir!" dedi.

Tilki eşeğin derisini yüzdü ve beynini yedi ama ciğerlerini, karaciğerini ve kalbini Aslan'a geri getirdi.

Arslan sinirlendi ve "Beyni nerede?!" diye sordu.

Tilki cevap verdi, "Beyni yoktu, kralım. Eğer olsaydı, onu incittikten sonra sana geri dönmezdi!"

Aslan bir an düşündü ve "Çok doğru." dedi.



Hediye gönder

Köyün yaşlı semercisi Bekir Usta ölmüştü. Tüm eşekler köy meydanında toplandılar, tepinmeye, oynamaya başladılar. Yaşlı, hasta bir eşek duvar dibinde düşünüyordu. Ona geldiler:

— Haberin yok herhalde, semercimiz öldü, dediler.

— Ne olmuş öldüyse?

— Artık sırtımız yara bere olmayacak, özgür olacağız!

— Nasıl bir özgürlükmüş bu?

— Semerci olmayınca artık

sırtımıza semer yapılmayacak, kırdan bayırda istediğimiz gibi

dolaşacağız...Yaşlı eşek gülmüş;

- Benden geçti ama üzülür ve

şaşarım aklınıza, demiş. Bugün sevinçle tepineceğinize, aslında yas tutmalısınız.

Bekir Usta iyi kötü sırtımızın ölçüsünü biliyor, bizi rahatsız etmeyecek semerler yapmaya çalışıyordu. Yarın bir acemi semerci getirirler, sırtınız yaradan kurtulmaz. İyisi mi, siz semerciden değil, eşeklikten kurtulmanın yolunu arayın siz Eşek kaldıkça, sırtınıza bir semer yapan bulunur.

İnsan ve doğa okuyucusuna selam olsun

Ah be Yaşar Kemal üzülüyorum. Başkasına değil kendime. Neden seni daha önce tanımadım. Kızıyorum öğretmenlerime çevreme niye tanıştırmadılar diye. Osmaniye ye de doğup büyümüş olmana rağmen niye sahip çıkmadılar sana. Yabancı kaldın bu memlekette öksüz kaldın buralarda niye anlamadılar seni oysa her insan yaşamıyor muydu? Şu güzel Şiirini

"Kuş uçmaz, kervan geçmez bir
Yerdesin.
Su olsan kimse içmez,
Yol olsan kimse geçmez,
Elin adamı ne anlar senden?
Çıkarsın bir dağ başına,
Bir ağaç bulursun Tellersin
pullarsın Gelin eylersin.
Bir de bulutları görürsün,
bir de bulutları görürsün,
bir de bulutları görürsün.
Köpürmüş gelen bulutları.
Başka ne gelir elden?
Çın çın ötüyor yüreğimin kökündeşu dünyanın ıssızlığı."



Abdullah Aydın

Bu yalnızlığı yaşamayan var mı acaba. Ben İNSANIN VE DOĞANIN SONSUZ GÜCÜNE İNANIRIM derken anlamadılar senin İNSAN VE DOĞANIN OKUYUCUSU olduğunu.

Bazen giderim doğduğun köye ararım orada İnce Mehmed i Binbogalar efsanesinde gecen yürükleri bilirim ki yaşıyorlar, İnce Mehmed dağlarda bir gün gelecek , yürüklerin çektiği zulümler bitecek.

Senin anlattığın her şey büyüldür, güzeldir. Doğa sende Doğadan daha gerçektir. İnsan sende insandan daha gerçek ve güzel... Bu kadar güzeli Bir araya getiren adamın dili de bana güzeldir.

Demek istediğimi anlatamayacağım diye korkuyorum. Bir yazarı mı Bir dostu mu anlatıyordum. Yazarlığı, dostluğu, kardeşliği, hocalığı hepsi bir arada.

Yaşar Kemal doğanın bir parçası gibiydi bizim edebiyatımıza sağlıklı gördüğümüz güzel olan doğayı getirdi yunmuş arınmış yıldızları, yıkıntıları, ağaçları yürüyen Taşan gökyüzünü, akarsuları bir uçtan bir uca akan karanlıkları kuşları balıkları toptan Denizi getirdi.

Bir dağa bir denize bir kilime bir ağaca bir insan gözüne saçına güzelliğine bir çiçeğe sevgiyle dopdolu olarak bakarsak, bilelim ki sevgimizi Yaşar Kemal taşırmamıştır. İyi ki tanıdım seni büyük usta Çukurova'nın çılığı

Abdullah Aydın

Grimshaw

13 bin dolara ölü bir adayı satın aldı, adayı nesli tükenmek üzere olan hayvanlar, kuş ve ağaçlar ile donattı. 50 milyon dolar teklif ettiler, satmadı ve bağışladı.

Gazete editörü Brendon Grimshaw, 1962 yılında Seyşeller'de 50 yıldır tek bir insanın ayak basmadığı İssız Moyenne adasını 13 bin dolara satın aldı.

Adada gerçek bir Robinson gibi yaşamaya başladı, yanına yerlilerden yoldaş aldı. Adı "Rene Lafortin" di.

Brendon, Rene ile birlikte adayı donatmaya başladılar. Brendon ve Rene 39 yıl boyunca kendi elleriyle 16 bin ağaç dikti, yaklaşık 5 km'lik yol inşa etti.

1996'da, kendisi ve ada hakkında Kum Tanesi adlı bir kitap yazdı.

2009 yılında Grimshaw ve ada hakkında aynı isimli bir belgesel yapıldı.

2007'de, Rene Lafortin öldü ve Brendon adada yapayalnız kaldı.

81 yaşındaydı. Yaşadığı süre içinde adaya 2000 yeni kuş türü çekmiş ve dünyaya Seyşeller dahil nesli tükenmek üzere olan yüzden fazla dev kaplumbağayı dünyaya tanıtmıştı.

Brendon'un çabaları sayesinde, bir zamanların İssız adası şimdi Seyşeller faunasının üçte ikisine ev sahipliği yapıyor. Terk edilmiş bir toprak parçası gerçek bir cennete dönüştü.

Birkaç yıl önce Suudi Arabistan prensi, Brendon Grimshaw'a bu ada için 50 milyon dolar teklif etti, ama Brendon bu teklifi kibarca reddetti.

Adanın, zenginler için favori tatil yeri olmasını istemiyorum. Herkesin ve hayvanların özgürce yaşayacağı, eğlenebileceği bir milli park olsun."

Sonunda bu isteğini başardı da.

2008'de ada gerçekten "Milli Park" ilan edildi. Grimshaw, Temmuz 2012'deki ölümüne kadar adanın tek sakiniydi.

"

"İstemek", sadece "istiyorum" demekle olmuyor. Bunun için göze alabileceğiniz şeyleri adım adım, bazen yıllarca yaparak sonuca ulaşabiliyorsunuz.

Daha çocuklukta hazıra konmaya alış(tırıl)mış çocuklardan asla böyle bir şey beklemeyin ya da çocuklarınızı bu kadar hazıra alıştırmayın ki, dünyayı daha güzel bir yer haline getirmeyi öğrensinler !...



(ŞÜPHE)

İnsanoğlunun bazen yerli yersiz ve zamanlı zamansız olaylara durumlara bakış açısı ve müdahalesi vardır .

Bunlardan da bir tanesi şüphe ile bakmaktır etrafa çevreye kişiye bazen o kadar rayından çıkar ki bu durum paron ayaklık durumuna dahi gelebilir.

Bazen kendi şüphelerinden de şüphelenirsin Hakkı saatinde şüpheci olmak karşı tarafa güvenmemek ya da karşı olaylara güvenmemek değildir.

Özgüven eksikliği de olabilir kişide karşı tarafa nasıl yansıttığınıza ve yansıtacağınıza bağlıdır.

Deli sorular olur beyinde dolaşan karşıya sorulması gereken sorduğun soruları ya tam sormazsın ya da cevabını tam alamazsın.

burada şüphe uyanır şüphe içeri bir girdi miydi bambaşka bir boyuta götürür olayları durumları ve hadiseleri.

zamanla kendi şüphelerinden dahi şüphelenebilirsin kendi

şüphelerinden dahi şüphe duyabilirsin insanoğluna o kadar aciz zamanlar olur ki

Gerektiğin den fazla gereksinmek durumları olayları Yaşar

Şüphe ağaç oyuğuna benzer yedikçe yer bitirir yavaş Yavaş içten içe kişiye gereksiz olaylara ilgi duyurur kendinde aratır kerameti .

Bir o kadar asabi ve nizami dizayn bir hayat içerisine sokar KİŞİYİ ama nafiyledir..

İNCELEME

ÖMER KIVRAK.



Descartes,,

Dış dünya şüphecilğine bir yanıt yazdı bu şüphecilik yöntemi ile şüphe etmek için değil somut ve güvenilir bilgiye ulaşmak için şüphe eder, başka bir deyişle kesinlik.

Protagoras

Filozof

Genel Bakış

Kitaplar



Kaynak: Figs in Winter - Medium

Antik çağ Yunan bilgi ilğinin kurucusu /protagores/tarihte ilk kuşkucu septik düşünürdür protagoresher şeyin ölçüsü insandır..

ŞİİR YORUMLARI

**MUAMMA**

Yağmur tanelerinin düştüğü gibi toprağa
İri iri düştün içime ateşe düşer gibi
Uykusuz gecelerimin hazan bahçelerinde
Gül oldun,kül oldum suya düşmüş kor
gibi.
Yine çıkmaz bir sokaktayım
Atıverdim kendimi karamsarlığın
kollarına
Laftan anlamaz söz dinlemez kalbin
esiriyim
Esiri aşkı bilmezdim düşmeden önce bu
yollara
Yarin kokusu gelir çiseledikçe yağmur
Yaralı bir gülün hasreti gibi sarar
yüreğimi
Soru içinde soru ızdırap içinde ruhum
Tırmaladıkça seni buldum cananı buldum
abı hayat gibi
Biçareyim yollarına vurgun bu gönül
Sual etme halime kifayet etmez dilim
Her şeye inat değil mi çıldırırçasına
seveceğim
Şimdi girift bir yolda dikenli bir
bahçedeyimİnce bir sesi vardır yağmurun
Kekremsi bir tadı vardır göz yaşlarının
Buruşturup buruşturup attığım kağıtlarda
Hiç bitiremediğim bir şiir olarak
kalacaksın.

Hazar Doğan

Hacı Duvan ŞiirleriKayıt Tarihi :
18.8.2005 19:27:00©

Bu şiirin her türlü telif hakkı şairin
kendisine ve / veya temsilcilerine aittir

**YALAN**

Zannetme unuturum demekle unutursun
Kim derse unuturum yalan billahi yalan
Bu yalanla sen ancak gönlünü avutursun
Kim derse unuturum yalan vallahi yalan

Yağmurlarda ıslanıp derbeder dolaşırken
Çamurlara bulanıp öfkeyle dalaşırken
Yetim gibi hislenip düşlerde buluşırken
Kim derse unuturum yalan vallahi yalan

Uykuyu kırka bölüp yetim gibi ağlarken
Resimlerine bakıp nehir gibi çağlarken
Geceleri gündüze kahr ile bağlarken
Kim derse unuturum yalan vallahi yalan

Yokluğunda adını yıldızlara yazarken
Elin ile kendine derin kuyu kazarken
Başın yastığa düşüp kör talihe kızarken
Kim derse unuturum yalan vallahi yalan

Ruh bedenden çekilip kan damarda
donmadan
Saç bağların çözülüp teneşirde Yunmadan
Salın omuza binip musallaya konmadan
Kim derse unuturum yalan vallahi yalan

SAMYELİ der ayrılık ruh da derin cinnettir
Sevmek sevilme kula verilmiş bir nimettir
Saklama gözyaşını ağlamakta sünnettir
Kim derse unuturum yalan vallahi yalan
Safiye SAMYELİ

Sevgili Dağlar kızı Reyhan Pervanlar
Karalp'in" SENİ UNUTACAĞIM "adlı şiirine
naziremdir.bana böylesi bir eser
kazandırdığı için Reyhan hanıma çok
teşekkür ediyorum.

KISSALAR-FIKRALAR

İki müdür oturmuş sohbet ederken odacılarından yakınıyorlardı. İkisi de kendi odacısının daha aptal olduğunu iddia ediyordu. İş daha ilerleyince bahse girdiler. Müdürlerden biri zile basarak odacısını çağırdı ve:

"Al şu 50 lirayı,git bana en son model arabalardan birini al getir!" dedi.

Odacısı:

"Başüstüne" diyerek odadan çıktı.

Arkasından diğer müdür kendi odacısını çağırdı ve:

"Git şimdi bizim eve bak bakayım ben evde miyim?!" Dedi.

Odacı:

"Emredersiniz efendim" diyerek o da dışarı çıktı.

Arkasından kapıda karşılaşan odacılar da başladılar müdürlerini çekiştirmeye:

"Ya bizim müdür çok salak yani! Bana 50 lira verdi,git son model bir araba al gel diye.A salak bilmiyor ki bu gün pazar,hiç bir yer açık değil!"

Diğer odacı:

"Arkadaşım o da bir şey mi? Asıl benim müdürüm daha salak! Benden,evine gidip evde olup olmadığını öğrenmemi istedi. Şalak oğlu salak, elinin altında telefon var, açıp sorsana evde misin, değil misin?!"

Ozan Duranoğlu
(Mahmut EYNALLI)
1956 K.Maraş/Andırın doğumlu.
Emekli öğretmen.
Halk Ozanı. Araştırmacı/Yazar.
İkamet yeri: Osmaniye



Mahmut Eynallı

DEĞİŞME!

Eşeğin birini uslansın, bilgisini, görgüsünü arttırsın diye aslanın yanına göndermişler. Eşek tam yedi sene aslanın yanında kalmış. Akraları da nöbetleşe aslanın kapısını beklemişler. Ve nihayet beklenen gün gelmiş. Eşek aslanın kapısından grank tuvalet,bir kahraman edası ile çıkmış. Akraları büyük sevinç ve heyecanla:

"Anlat bakalım neler yaşadın aslanın yanında? Hayatında neler değişti?" Dediklerinde eşek anında yüzünü asmış ve akralarına sitem havasında:

"Size çok teessüf ederim, yazıklar olsun. Demek ki siz beni hiç tanımamışsınız. Ben asla va kata değişmem bunu kafanıza sokun!" Demiş.

Mahmut Eynallı



DÖRTYOL'UN DAĞLARINDA, CİĞERİMİZ YANIYOR

Ayarı gönlümüzde, her biri yeşil altın
Alternatif tıp için, cevherimiz yanıyor
Ardıç, kızılçık, sedir, meşe, kızılçam, kayın
Çiğdem, Kekik, Madımak, Kengerimiz yanıyor

Cehennem andırır yurdun cennet beldesi
Bunun bir tek sebebi, insanlık müsveddesi
Bir anda küle döndü, kağıdın hammaddesi
Yangında kitabımız, defterimiz yanıyor

Canlı varlık kalmadı, doğal denge bozuldu
Onların alayına toplu mezar kazıldı
Gücüm aciz kalınca, vicdanım çok üzüldü
Yalnızca orman değil, kaderimiz yanıyor

Onaylamaz zerrece bunları akliselim
Yeryüzünde hiçbir dert, olamaz bundan elim
Nasıl rahat olalım, nasıl üzülmeyselim
Kırk yıllık, elli yıllık, eserimiz yanıyor

En kutsal varlığımız, Amanos'un büstüydü
Heybetli duruşuyla, hepimizin dostuydu
Gözü dönmüş caniler, servete nasıl kıydı
Pahası biçilmeyen, değerimiz yanıyor

Vicdanı hür herkesin Allah'a havalesi
Cehennemden çıkmasın failin sülalesi
Boynunu büker hepten artık Arsuz Lalesi
Böğürtlen, abızambak, zahterimiz yanıyor

Nasıl yaktı caniler, körpeçik fidanımı
Dağlarımın feryadı, donduruyor kanımı
Nurseli'yim manzara acıtıyor canımı
Dört Yol'un dağlarında, ciğerimiz yanıyor
İçinde bin bir türlü, canlarımız yanıyor
NURSELİ – Nursel SEÇER
Dört Yol/Hatay

ORMAN YANGINLARINA DUYARLI OLALIM

Piknik veya kamp yaparken ateş yakılması gerekiyorsa, ateşin tamamen kontrol altında olduğundan emin olun. Ateşi asla gözetimsiz bırakmayın ve ateşi tamamen söndürmeden alanı terk etmeyin.

Ormanlık alanlarda sigara içmekten kaçınin. Sigara izmaritlerini yere atmayın ve tamamen söndüğünden emin olun.

Ormanlık alanlarda cam şişe veya cam kırıkları bırakmayın. Güneş ışığı bu camlardan geçerek yangın çıkarabilir.

Çöp Toplama: Ormanlarda çöp bırakmayın ve gördüğünüz çöpleri toplayarak yangın riskini azaltın.

Araç Egzozları: Araç egzozları, kuru otların

üzerine park edildiğinde yangına neden olabilir. Araçlarınızı ormanlık alanlarda kuru otların üzerine park etmemeye özen gösterin.

Ormanlık alanlarda elektrikli cihazları dikkatli kullanın. Elektrik kablolarının sağlam olduğundan ve kısa devre yapmayacağından emin olun.

Aydınlatma: Gece aydınlatma cihazlarını

kullanırken yangın riski oluşturmayacak şekilde yerleştirin.

Yangın Bildirimi

Yangın İhbarı: Ormanlık alanlarda duman veya yangın belirtisi gördüğünüzde hemen **112 Acil Çağrı Merkezi'ni** arayın ve yangını bildirin. Erken müdahale, yangının büyümesini engelleyecektir.



Nurgül Aktürk

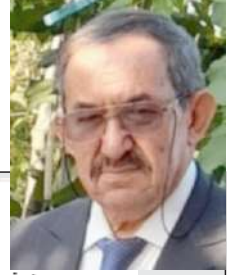
İSTİYORUM

Bu sabah beni
Bir mutluluk uyandırsın istiyorum
Alnımdan öperek.
Elimden tutup umutlarla
Kaldırsın yeni güne
Koşup, insan gezmemiş kırlarda,
Daha bestelenmemiş
Şarkılarla dans edelim huzurla
Bugün bambaşka uyanmak istiyorum
sahte dünyaya.
Aydınlık pencereden seyre dalıp
Bir nefes almak istiyorum derinden
Sabrın sukünetiyle
Doldurmak istiyorum ciğerlerimi.

Bugün yeni bir dünyaya
Mutluluk hayalleriyle uyanmak istiyorum
Öyle kötülerin ölmüş olduğu
Yıllanmış cehaletten arınmış
İçimdeki renklere boyanmış
Bugün olmasa da
Birgün tüm bu güzelliklere uyanmak
istiyorum.

Nurgül Aktürk

Cafer EKİZ



UNUTMA

Ne diyor.Dua et ,Allah'tan iste ,
Her yolun bir sonu var bu GİDİŞTE.
Okun marifeti , yaylı kirışte
Çektirenin hakkı, VARDIR UNUTMA.

Bir güzel sevdası, sararsa seni ,
Alevisiz ateşte yakarsın teni .
Siliver temizle kalpteki kini ,
Kötülüğün başı KİNDİR UNUTMA.

İrmak kenarında salkım söğütler ,
Anadan atadan kalmış öğütler.
Vatan için şehit olmuş yiğitler,
Acısı kalpde SONSUZDUR UNUTMA.

Gün gelir nefes almak zorlaşır ,
Sakalın bıyığın hepsi kırışır.
İki gönül bir vuslatta birleşir ,
Kavuşmanın aslı SIRDİR UNUTMA.

Görünen her dağın zirvesi vardır ,
Zirvenin üstüne yağanda kardır.
Ölümünden ötesi ayrılık zordur,
Ölümün de sonu SİNNİDİR UNUTMA.

SİNN:Mezar
CAFER EKİZ 11.07.23 OSMANİYE

VUSLAT

Bir ömür seni beklemekle geldi geçti.
Aynalarda kalan gençlik bir hevesti.
Yaşadı sanma sen, sensiz geçen her günü,
Alıp verilen kupkuru boş bir nefesti.

Gönlümdeki fırtınalar hoyratça esti,
Yazın deli Poyraz olup ,cigerim.kesti.
Rüyalarımı ortadan ikiye bölen,
Beni sana verdiler* diyen sıcak sestti.

Cafer EKİZ



PATİKA YOL

Eylül ayı geldi mi yaylada bir sessizlik başlardı, Rüzgârın sesi bilen bir başka eserdî, Sabah erken kalkınca çadırın içi soğuk olurdu,

Emine, güneş doğmadan kalktı çadırın dışında annesi bohçaları bağlamıştı.

Yorganlar, yün yastıkları danteli kılıflarına sarılmış, çuvallarla eşeğin sırtına bağlanmış, küçük teneke su kovası da unutulmamıştı.

Bu çadırda gözlemeler, süt pişmesi, peynir yapılması akşam ocakta mısır pişirmeleri hepsi orada kalıyordu şimdi insanlar yayladan iniyordu yaylada her iniş Emine'yi biraz üzüyor Fikret_ONAY hüzünlendiriyordu.

Emine patika yola baktı aşağıya doğru inen kıvrılmış yola, ayaklarının altında çimenlerle sarmıştı, altında çimenlerle dökülen kozalaklar tıkırtıyla yuvarlanır aşağıya doğru dolanırken altında çimenlerle bir şey fısıldar gibiydi.

Her şeyin bir vakti vardır. Eşeğin heybesi iki yerden sarkıyordu, annesi bohçalara eski yün yelek konuştu, bir başka çuvalda kışık fasulye vardı.

Emine son kez döndü gözleriyle çadırı, ocağı, ocağın dibindeki külü taradı, "seneye görüşürüz" dedi. Sonra yürümeye başladı. Patika yolda ayak izleri sessizce yürüyordu aşağıya bazen gözleri doluyordu bazen içi kanıyordu. Çünkü insan bazı yerleri geride bırakırken aslında kendinden bir parçayı orada bırakıyordu.

Hatice Güzel

SESSİZLİĞİN LİSANI

Yağmur olmak vardı şimdi,
Gökyüzünden yavaşça süzülüp
Toprağa karışmak usulca...
Ses çıkarmadan, iz bırakmadan
Sessizliğin lisanı
Ama her damlasında bir hikâye saklı.

Sustum.
Çünkü bazı duygular kelimeye sığmaz.
Bazı acılar harfleri aşar,
Bazı sevinçler bile sessizlikte yankılanır.
Ve ben öğrendim artık:
Sessizlik, duyan için
En derin sestir aslında.

Kendi içimde başka bir dil büyüttüm,
Harfsiz, hecesiz, ama dopdolu...
Her bakışım bir cümle,
Her suskunluğum bir çığlık belki.
Ama yalnız anlayabilenlere tercüme
ediliyor artık benliğim.

Yorgunum kelimelerden,
Anlatmaktan değil,
Anlatamamakta yorulduğum.
Dilimde sustu her hece,
Kalbimde konuştu her sükût.

Artık sessizliğim konuşsun istiyorum,
Çünkü sözlerim gürültüde kayboluyor.
Oysa sessizliğim berrak,
Tıpkı bir yağmur damlası gibi
Toprağa düşerken kendini anlatan...

Bir göz kırpışta gizli artık niyetim,
Bir nefeste saklı tüm geçmişim.
Sorulmamış soruların cevabıyım belki,
Ama yalnız hissedenlerin
Gerçekten anlayabildiği bir cevabım ben.

Sakince aktıkça içime
Kök salıyor sessizliğin dili,
Ve ben büyüyorum kendi iç sesimle,
Harfsiz, ama çok şey anlatan
Bir şiir gibi...

Şair-Yazar
Fikret_ONAY / Almanya



Röportaj

Sinema ve dizi oyuncusu

Ertan GÜNTAV röportajı

Bu sayıda röportajı mızı Yeşilçam'ın büyük sanatçı mütevazı beyefendi abimiz Baba adam güzel yürekli insan ile komedi sanat dünyasının usta ismi beyefendi sanatçı Kadir Çolak ağabeyim sayesinde Ertan GÜNTAV hocam ile tanıştık Ertan GÜNTAV, hocanın kendisiyle dobra dobra dostça harika bir röportaj gerçekleştirme şansımız oldu akıcı ve güzel Türkçesiyle içten ve samimi anlatımlarıyla zamanın nasıl akıp tükendiğini farkına varamıyorsunuz bu röportajımıza da öyle oldu konu Ertan Baba olunca konular çoğalıyor sohbet koyulaşüyor çok büyük bir keyif alacağınızı sahabetimize buyurun o halde.

Ömer Kıvrak “hoş geldiniz hocam röportajımıza kendinizi birkaç cümle ile tanıtır mısınız değerli hocam.”

Ertan GÜNTAV “Hoş buldum teşekkür ederim öncelikle şunu bilmenizi istiyorum ben konuşuyorum olunca konu film olunca biraz daha konuşurum çünkü bu sektörde uzun yıllar geçirdim bu piyasada çok fazla şeyler gördüm yaşadım çok şey biriktirdim o yüzden uzun konuşmama dayanabilecek gücünüz varsa devam edelim derim.”

Ömer Kıvrak “Rica ederim hocam sizin gibi yılların birikimine denemiş tercüme edilmiş ve gelecek nesillere aktaracak çok bilgiler kültürler değerler vardır o yüzden de sonuna kadar sizi dinlemek sizinle sohbet etmek isterim buyurun lütfen. “



Ertan GÜNTAV, “Efendim ben 17 Kasım 1951 yılında İstanbul'da dünyaya geldim doğma büyüme Üsküdarlıyım Üsküdar'ın Harem semtindeyim. Haydarpaşa Sanat Okulu'nda okudum burada marangozluk bölümünde okuyordum o zamanlar dedem Selimiye Camii imamıdır. Aydın bir kişiliktir, hatta İstanbul radyosunu ilk kuranlardan biridir. Bizimkiler dizisinde kapıcı Cafer rolüyle ünlü perçinleştiren Ercan Yazgan yakın komşumuz ve annesi de annemin yakın arkadaşıydı Ercan abi okulda Haydarpaşa sanat okulu bizlere tiyatro dersleri verirdi. Okulun üçüncü sınıfında iken ben okuldan ayrıldım. Aradan zaman geçti o dönemler memur olmak çok kolaydı ben de sosyal sigortalar kurumu Beyoğlu şubesinde memur olarak göreve başladım.

Ömer Kıvrak, “Birçok dizide birçok filmde ve birçok tiyatro oyununda oynadınız bugüne denk aldığınız projeler içinde bu proje içinde bulunuyor olmaktan en çok keyif aldığınız film ya da tiyatro hangisidir niçin.”

Ertan GÜNTAV . “Benim bu konuda herhangi bir ayırım yapmam mümkün değil çünkü bir sanatçının ürettiği tüm eserler kendi evlatlar gibidir o yüzden ayırım yapmam tüm projelerde severek son derece keyif alarak rol aldım.

Ömer Kıvrak, “Belki klasik bir soru olacak ama tiyatro mu beyaz perdemi ve için”.

Ertan GÜNTAV, “Her ikisi de çünkü her ikisinde de sanat var sanat aşkı var mesela musikiyi de çok severim. Beşiktaş takımını beğenirim ama aramızda kalsın futbolu fazla sevmem.

Ömer Kıvrak, “Yeşilçam'a uzun yıllar hizmet vermiş usta bir isim olarak Türk sinemasının bugün bulunduğu noktayı değerlendirir misiniz.

Ertan GÜNTAV, “Teknolojik gelişmelerle oyuncuların sinema alanında alındıkları eğitimlerle elbette birçok şeyi değişti her şey çok kolaylaştı şimdi bakıyorum da sektörleri bir çok insan değişti Burak Türkler demişler oyuncular demişti bu dengesinin bir sonucu olsa gerek kimse eski oyuncuların emekçilerini pek fazla tanımıyor seni. Selimiye



kışlasını bilirsiniz bu kışlanın önünde her gün 6-7 film ekibine rastlıyorum. Aşağı yukarı her gün yanlarından geçiyorum fakat kimse beni tanımaz.”

Ömer Kıvrak, “Yeşilçam oyuncularını ile bugünkü oyuncular arasında bir kıyaslama yapacak olsanız bu konuda bizlere neler aktarırsınız.”

Ertan GÜNTAV, “Yeşilçam emekçilerinin çoğunun iyi bir tahsili olmadığı halde her türlü rolü oynadılar bu işi yürekleriyle yaptılar çünkü yeri geldi setler çalıştılar yeri geldi kamera karşısına geçtiler bugün dudağını Rus sürüştüren eline bir tabanca alan oyuncu oldum diyor birbirleriyle konuşmaları davranışları yönetmene karşı sunumları çok farklı hep bana davranıyorlar sevgi saygı bitmiş maalesef bir keresinde gençlerin film setine şöyle bir uğrayayım dedim sete geldiğinde karşılaştığım davranış çok garipti sen de kimsin burası film seti öyle elinizi kolunuzu sallayarak buraya gelemezsiniz gibi sözler sarf edildi maalesef herkes kendince en iyi yönetmen herkes kendince en iyi oyuncu sinema teknolojisinin gelişmesiyle birlikte her şey kolaylaştı fakat vefa kalmadı önceden yılın 365 günü filmlere çağırılırdık herkes birbirinden nazik davranırdı bir filmin çekilmesi esnasında başrol oyuncularını bile sette çalışır sert görevlilerine yardımcı olurlardı ben Fatma Girik in sırtına bavul alıp metrelerce taşıdığını bilirim bugün bunu yapabilecek oyuncu çıkarma bilmem bizim zamanımızda yönetmenin yanında saygısızlık yapmak iş dışında farklı şeylerle meşgul olmak diye bir şey yoktur herkes can kulağıyla yönetmeni dinler onun talimatlarını yerine getirdi şimdi çıkartmışlar bir karavana karavan modası oyuncu karavandan inmiyor her şey ayağına gidiyor bu konuda daha fazla detay vermek istemiyorum beni kimse yanlış anlamasın bu sektörde saygı tamamen bitti işin özeti bu..”



Ömer Kıvrak

Ömer Kıvrak; “Yolunuz Yeşilçam’a ne zaman ve nasıl düştü ilk filminizde kimlerle rol aldınız.”

Ertan Güntav; “ Yeşilçam film sektörünün kalbi önceden Beyoğlu idi ben de o dönemler Beyoğlu’nda sosyal sigortalar kurumundan memur olarak çalışıyordum film camiasının da bordro kontrollüğünü yürütüyordum Allah gani gani rahmet eylesin kuruma bağlı olduğu film şirketinin işleri nedeniyle reha Yurdakul geldi Reha Yurdakul Uğur film o dönemdeki prodüksiyon amiri ve oyuncusuydu ben her nasıl oluyorsa Uğur filmin sıralamada en altta bulunan dosyasını en üste çıkarttım nasıl geliştirdi bilmiyorum ama kendince torpil yapmışım fakat bu torpil olayı yanlış anlaşılmasın benim sanata olan büyük aşkımdan ve saygımdan kaynaklanmıştı sanatı ve sanata emek verenleri çok seviyorum takdir ediyorum.

Neyse Reha Bey’in bir hafta sürecek işini iki gün içinde hallettim kendisi beni iki gün sonra yemeğe davet etti yanında da daha önce hiç görmediğim iki arkadaşı daha vardı ikisi de prodüktörmüş Reha bey yemekte 'bize filmlerimizde oynamak üzere başta emekliler gençler yaşlılar her yaştan bayan erkek müracaat ediyor sen de bir atılganlık bir cevher görüyorum sinemayı seviyor musun projelerimizde rol almak ister misiniz' dedi Reha bey dedim çocukluktan bu yana ben de böyle bir aşk var film aşkı var dedim daha 5-6 yaşlarında iken annem beni çocuk tiyatrolarına götürürdü o zamanlar çok özenirdim sahnedekilere onların yerinde olmak istedim daha sonraları Feri Egemen şehir tiyatrolarındaki çizmeli kedi oyunlarına çağırmaya başladı. Orada küçük rollerde yer aldım, oralardan başladı içimdeki sanat aşkı. Biraz büyüyünce Yeşilçam'a merak sardım. O dönemden Beyoğlu'ndan film şirketleri vardı öğle paydoslarında Beyoğlu sokaklarında gezer o film şirketlerinin önünde dolaşırdım neden dolaştığımı anladınız mı filmlere olan sinemaya olan aşkımdan dolayı kiminin gezi aşkı vardır kiminin yazma aşkı vardır kiminin kitap aşkı vardır benim aşkımda film aşkı oldu acaba günün birinde bir de artist olabilir miyiz düşüncesi o dönem gençliğimin çoğunluğunun kafası ve hep kurcalıyordu. Fakat bizler artist olmadan önce Yeşilçam'ın hamalları olduk yani direk oyuncu olmadık. Yeri geldi malzeme sandıklarını taşıdık geri geldi setlerdeki farklı birçok iş güçleri kısacası Yeşilçam emekçisi olarak bugünlere geldik. Senelik izine ayrıldığımda reha Yurdakul beni çekilmekte olan bir filminin setine davet etti ben başta çekimser kaldım ben kamera arkasından anlamam bir şey yapamam dedim ancak kendisi ısrar etti dedi. 'sen bir gel bakalım' dedi. Reha Bey'e gittim öğle yemeğine denk geldim baktım ki Reha Bey kalabalık bir topluluğa yaklaşık 80 kişilik bir film ekibine yemek dağıtmaya çalışıyor. O zamanlar kendisi de bir hayli yaşlanmıştı ben de ona yardımcı olmak için kumanyaları masalara dağıttım bu hareketim herkesin çok hoşuna gitmişti. Hemen Coşkun abide Coşkun Gören, yemek dağıtımına yardım etmeye başladı. Halkalı ziyaret okuluna dekor yapılmış ve orada kalabalık bir hapisane sahnesi çekilecek. Fatma Girik bu filmin başrol oyuncularındandı beni görünce cüce sen kimsin diye seslendi. Bu Yeşilçam'ın en önemli oyuncularından biri ile ilk diyalogumdu çekilen filmin yönetmeninin de patronun da Memduh Ün o gün bir gördüm ki barut fıçısı gibi herkese kızıyor bağıyor. İlk başta ben de bana da bağıyor mu diye korktum açıkçası. Saat 16.00 gibi benim oynayacağım sahne sırası geldi diyalogum yok hapisanede bir çaycıyı oynayacağım bir tarafta şehir tiyatrolarından Dinçer Çekmez, diğer tarafta Hayati Hamzaoğlu bulunuyor.

Kalkıyorum çayları doldurup bir Dinçer veya bir Hayati Beye veriyorum. Dinçer Beye çay verir vermez ilk yudumdan sonra sıcak zannedip çayı yüzüme doğru fırlatıyor rol icabı.

Ortalık karışsın diye ben de çayımı yüzüme fırlatılması anında yüzüne çay dökülen bir insanın tepkisini veriyorum. Memnunum oynadıktan sonra bu tokmak kim bu tokmak kim diye bağırdı elbette bu söz çok zoruma gitti. Ben nişanlı bir insanım durup dururken tokmak diye anılmak yüzde elbette meğerse memnurluk değil oyunculuğunu beğendiği insanlara ünlü veya ünsüz kim olursa olsun tokmak diye seslenirmiş. Ben bunu daha sonra öğrendim tabii. Reha bey prodüksiyon amiri olduğu için Memduh beyin yanına gitti. Sosyal sigortalar kurumunda mondrö kontrollerini yapan kişi bu arkadaş dedi. Memduh Ün de bunun üzerine bu tokmak bundan sonra benim her filmde olacak dedi.

O gün sinemanın havasının soluyum kokusunu ciğerlerime çektim ya üstüne bir de iğneyi yapmış oldu. Memduh bey film setinde yediğim o iğnenin etkisiyle kalktım 2 ay sonra memurluktan istifa ettim. Sinema yolunda ilerlemeye karar verdim. Memurluğu bırakmama hiç kimse aldırış etmemişti ama annem çok üzülmüştü istifadan sonra Yeşilçam'da prodüksiyon asistanı olarak işe giriştim. Zaman zaman kamera asistanlığı yaptım o zamana kadar Ayhan Işık, Yılmaz Güney, Tamer Yiğit, Fatma Girik, Edis Hun Türkan Şoray gibi birçok isimle tanışmaya başladım sonra prodüksiyon amiri oldum beni prodüksiyon amiri olarak işe alan da Fatma Girik'dir Yeşilçam'da yetişmiş olan arkadaşlarımızın çoğu aynı yollardan geçmiş insanlardır mesela bir ışıkçıyı herhangi bir filmde bir mühendis bir öğretmen veya başka bir rolde görebilirsiniz yani bizler Yeşilçam emektarlara olarak hem kamera arkasında hem de kamera önünde oynadık he bana gönderdi"



Ömer Kıvrak ; "Ertan Güntav bu günlerde nelerle uğraşiyor farklı projeler var mı gelecek günlerde bizlere ne gibi sürprizler bekliyor"

Ertan Güntav ; "Rol teklifi gelirse farklı projelerde yer alıyorum çalışmayı çok seven bir insanım iş ayırmam her türlü işi yaparım bundan da keyif alıyorum Yeşilçam sanatçıların isimlerini yaşatmak ve geçimime katkı sağlamak amacıyla onların resimlerinin hazırladığım 8 milimetrelik tahtalara monte ediyorum bu ürünleri kafe ve barlarda satıyorum Kuşadası Bodrum ve sipariş aldığım diğer illere kargo ile gönderiyorum yine Üsküdar'da saner sanat merkezinde interaktif ve doğaçlama komedi ekibimizle zaman zaman oyunlarımız oluyor sahnenin tozunu almaya devam ediyoruz dedi."

Ömer Kıvrak ; "yeri gelmişken değerli dostum değerli oyuncu bizim tanışmamıza vesile olan ağabeyim Kadir Çolak'a da buradan gönül dolusu selamlarımızı göndermiş olayım aynı şekilde bu oyunlarda diğer rol arkadaşınız Behice Hanım'a da gönül dolusu selamlar ve iyi çalışmalar dilerim mümkün olan en kısa zamanda iyileşip aramıza tekrar katılmanı temenni ediyorum mutlaka peki üstadım bu tahtalarımızdan almak isteyenler siparişleri nasıl

Kalkıyorum çayları doldurup bir Dinçer veya bir Hayati Beye veriyorum. Dinçer Beye çay verir vermez ilk yudumdan sonra sıcak zannedip çayı yüzüme doğru fırlatıyor rol icabı.

Ertan Güntav ; "Sizi her zaman aramızda görmek isteriz bununla mutluluk duyarız elbette sipariş konusuna gelince sosyal medya hesaplarıma mesajlar bırakarak rahatlıkla ulaşabilirler yoğun çalışan bir insanım takdir edersiniz ki biraz da yaşlandık o yüzden telefonla konuşma yapmam pek mümkün olmuyor çok vakit bulamıyorum.."

Ömer Kıvrak; Son yıllarda her meslek dalında olduğu gibi film sektöründe de bu sektörde kesinlikle sıradan gereken yüzler birçok insan var onlarca insan sayabilirim bu insanlar sanatın dışında her türlü dalavereyle iştigal etmekte ve birçok gencimizi sömürerek hayallerini yıkmakta peki hocam bunca yıllık meslek hayatınızda sizin de yolunuz böyle insanlarla keşişimi sanatı kirleten bu grubun sanat platformundan temizlenebilmesi için neler yapılabilir.”



Ömer Kıvrak

Ertan Güntav; “Bu konuda söylenecek çok fazla şey yok aslında herkesin aklında kullanacak sanatı sömürge olarak görenlere fırsat vermeyecek.”

Ömer Kıvrak ; “Tiyatro sinema gönül vermiş gençlerimizin yolunu aydınlatmak adına bu yolda yürümek isteyen gençlerimize neler tavsiye edersiniz bu yola yeni çıkmaya çalışan amaçlarına ulaşabilmek için nelere dikkat etsinler. “

Ertan Güntav; “Gençlere tavsiyem ilerleyecekleri branş ile ilgili mutlaka ama mutlaka eğitimli donanımlı olmalılar bizim zamanımızda 3 ajans vardı şimdi ajans sayısı oldukça fazla fakat buna paralel olarak piyasada dolandırıcı da çok hayal kırıklığı yaşamamaları için mesela Müjdat gezen sanat merkezi ve Sadri alışık kültür merkezi gibi ciddi ve örnek kurumlara başvurmalılar. “

Ömer Kıvrak; “ Zaman akıp gitmiş değerli üstadım güzel cevaplar

oldu cevabını aldığım ama bu söyleşi o kadar keyif vericiydi ki sonra çok çabuk geldik diyebilirim bu keyifli sohbeti başka bir zaman yine devam ettirelim istiyorum katıldığınız için teşekkür ediyorum saygılarımı sunuyorum..”

Ertan Güntav ; “Ben teşekkür ediyorum tüm . Aydınlar



dergisi tiryakilerine tüm ekibinize ve tüm sevenlerinize sizin nezdinize sevgi ve selamlarımı sunuyorum.

Ömer kıvrak.; “Aydınlar dergisi olarak bizde çok teşekkür ediyoruz sağlık sıhhat mutlu günler diliyoruz,”

mer Kıvrak
Aydınlar Dergisi

SAÇLI YILAN Mustafa BARDAK

Eskiden yaşı ilerlemiş büyüklerimiz; saçlı yılanların yaşadığını, bir insanı yutabilecek büyüklükte vücudunun olduğunu anlatırlardı. Çocukluk işte, inanırdık. Derken zaman geçti, bizler gençlik çağıımıza geldiğimizde tarlada, dağda, bahçemizde gördüğümüz yılanların saçlarının ayaklarını da ayaklarını da göremediğimizde büyüklerimize inanmaz olduk.

Yılanın saçını veya ayaklarını göreniniz var mı? Olur mu canım! Yılanın saç ve ayağı diye şimdi kafanız karışmaya başlamıştır. Yılanın ayağını değil de saçlarını gördüğümü söylesem bilmem bana inanır mısınız? Amanos dağlarının koruluk ormanlarında üç arkadaşım ile avlanmaya çıkmıştık. Erken saatlerde yiyeceklerimizi de çantamıza alarak çam ağaçlarının arasından yürüyor, pusu kuracak belli noktalar arıyoruz. Bu arada kendimizi yırtıcı hayvanlardan koruyabilmek için de, kaya tepesi veya yüksek ağaçlar arıyoruz.

Yanımıza yiyeceklerimizi alırken su almayı üçümüzde unutmuşuz. Bir ara su içmek istedim ama çantamda su yoktu, yanımdaki arkadaşlara sordum onlar da almamıştı. Ormanlık alanların derelerinde su bulabileceğimiz için tepeden aşağıya dereye inmeye başladık. Çam ağaçlarının kokusu ciğerlerimize işliyor, bitkilerin kokuları ile içimizi ferahlatıyordu. Arkadaşlarla fıkra anlatarak yürüyoruz ormanlık alanlardan. Nihayet dereye ulaştık, suyu bulduk ama dereden akan su ne kadar temiz olabilirdi diye düşünmeden kana kana avuçlayıp içmeye başladık. Yaklaşık üç saattir yürüdüğümüz için yorulmuştuk. Dirseğimizi deredeki büyük taşlara yaslanıp dinletmeye başladık.



Bir süre dinlendikten sonra yeniden kalkarak, dere boyu yürürken, güney yavaş yavaş çam ağaçlarının arasından doğduğunu aydınlığı ile gösteriyordu.

Sık ağaçlık arasından yürürken gözlerimize

ağaçların dalları değmesin diye ellerimizde korumaya çalışıyorduk. Bir mağaranın yanından geçerken içeriden ilginç sesler duyunca silahlarımızı doğrultup mağaranın giriş kapısına gözlerimizi dikip bakışlarımızı bir noktaya odakladık. Arkadaşlardan biri, içeride Ayı olabileceğini ve dikkat etmemizi öneriyordu.

Mağaradan gelen ses Ayı sesine benzemiyordu ama, hangi hayvanın sesi olduğunu da birbirimize bakarak anlamaya çalışıyorduk.

Mağaranın içerisinden gelen sesi dinlediğimizde, büyük bir hayvan olabileceği, soluk alıp verirken çıkarken derelerin yankılarını duyuyorduk. Üçümüz de mağaranın girişine belli uzaklıkta siper alıp gözetlemeye başladık. Ali bir ağacın arkasında siper alıp dururken, kendi kendine konuşuyordu: "Ava giderken avlanacağız arkadaşlar! Birakalım gidelim de işimize bakalım! Diyordu.

Murat'ın sabrı taşmış gibiydi. Önce bana, sonra da Ali'ye baktıktan sonra mağaranın girişini hedef alıp silahını ateşledi. Silah sesi dere boyunca yankılanırken, gürültüden ağaçların dalları bile ses getirmeye başlamıştı. Mağaranın içerisine doğru üçümüzde pür dikkat bakıyoruz. İçeriden gelebilecek bir tepki veya ne gibi hayvanın çıkıp çıkmayacağını merak ediyoruz.

Henüz biz kendi düşüncemizi toparlayamadan, kocaman bir karaltı mağaradan çıkarak dağların yamacından aşağıya, dereye doğru barajdan boşalan su gibi akıp gitmeye başladı. Öylesine yüksek ses çıkarıyordu ki, ormandaki bütün ağaçlardaki yapraklar sallanıyor, kuşlar buldukları yerlerinden uçuyorlardı.

Dereyi en yakın yerdeki kaya parçasının arkasında gizlenen bendim. Ali ile Murat arasındaki yerlerimiz arasında 6-7 metre uzaklık bulunuyordu. Bir anda kendimden geçtim, Ali ile Murat'ı çağırmak istiyordum ama dilim tutulmuştu sanki, sesim çıkmıyordu! Çam ağaçlarının bedenleri arasından sıyrılıp, ardıç ve hartlap köklerini ezerek dereye doğru akıp gelen karaltıya bakarken donup kalmıştım.

Ali gayet sakin biriydi. "Arkadaşlar kendinizi koruyun!" diyerek silahındaki tüm mermileri ardı ardına hayvanın üzerine doğru ateş edip boşaltıyordu. Murat'ta, silahındaki mermilerini ardı ardına ateşlerken, üzerime doğru gelen hayvan karşısında şaşırılmış ve çaresiz halde kalmıştım. Ormanlık alandan aşağıya doğru inerken kaç metre olduğunu bile tahmin edemediğim hayvanın yılan olabileceğini tahmin etmekten başka aklım başımdan çıkmış haldeydi. Öylesine yüksek ses çıkarıyordu ki, ormandaki bütün ağaçlardaki yapraklar sallanıyor, kuşlar buldukları yerlerinden uçuyorlardı.

Dereyi en yakın yerdeki kaya parçasının arkasında gizlenen bendim. Ali ile Murat arasındaki yerlerimiz arasında 6-7 metre uzaklık bulunuyordu. Bir anda kendimden geçtim, Ali ile Murat'ı çağırmak istiyordum ama dilim tutulmuştu sanki, sesim çıkmıyordu!

Çam ağaçlarının bedenleri arasından sıyrılıp, ardıç ve hartlap köklerini ezerek

dereye doğru akıp gelen karaltıya bakarken donup kalmıştım.

Ali gayet sakin biriydi. "Arkadaşlar kendinizi koruyun!" diyerek silâhındaki tüm mermileri ardı ardına hayvanın üzerine doğru ateş edip boşaltıyordu. Murat'ta, silahındaki mermilerini ardı ardına ateşlerken, üzerime doğru gelen hayvan karşısında şaşırılmış ve çaresiz halde kalmıştım. Ormanlık alandan aşağıya doğru inerken kaç metre olduğunu bile tahmin edemediğim hayvanın yılan olabileceğini tahmin etmekten başka aklım



Ali ile Murat'ın açtığı ateşler sonucu ağaçları yarararak gelen karaltının, benim bulunduğum kaya parçasının yanına gelinceye kadar ki sesleri, ormanlarda yankılanıyordu. Bu sesler karşısında kayanın dibine gizlenmiş ve sesim soluğum kısılmıştı. İçimden; "Bir daha ava gidersem, bir daha bu arkadaşlarla yola çıkarsam, kendime yazık olsun!" diye düşünüyordum. Bir gürültü sonrası gizlendiğim kaya parçasının arkasına ulu orta bir yılanın kendini boşluğa bıraktığını görüyorum. Kafasından kurşunlar alan yılanın başını yukarıya kaldırıp son nefesini verirken bağırma başlama sırasında, vücudunun yarısına kadar uzayan saçlarını görüyordum. Başındaki saçların arasından kanlar aktığı halde, ölmek için direnen saçlı yılanın ölmek için direnmesi ve bağırları karşısında bir anda göz göze gelmişim.

Başını kaldırıp bana bakarken, gözlerinden akan yaşların toprağa değen saçlarına karıştığını gördüm.

Elimde silahımla birlikte ayağa kalktığımda, saçlı yılan can vermeden önce birden canlanıp üzerime doğru kuyruğunu sallayıp beni kavramaya çalıştı.

Korku ve panik içerisindeydim, kaçıp oradan uzaklaşmaya çalıştım. Dere boyu koşuyor ve kaçıyordum.

Susuz bir derenin çakıl taşları arasında, kaçarken ter içerisinde kalmış haldeydim.

Arkama dönüp bakmadan koşarken, yerdeki bir ağacın gövdesine ayağımın takılması ile yüzü koyun yere yığılıp kaldım. Ayağa kalkarak yeniden kaçmaya çalıştığım sırada, belim o kadar ağrıyordu ki, kalkacak dermanımın kalmadığını fark ettim.

Gözlerimi sağa, sola çevirip baktığımda yatak odasındaydım, meğerse karyoladan aşağıya düşmüşüm.

Ohhh!... Diyerek, kendime geldim...Meğerse gördüklerim ve yaşadıklarım bir rüya imiş.

Mustafa BARDAK
OŞYAD Başkanı



Mustafa Canbolat

UMUDUN MEŞALESİ

Gökyüzünün başka renginde varmış
Umudun yeşillenip çiçek açtığında anladım
Her gecenin bir sabahı olduğunu
Güneş gibi parlayınca öğrendim

Nasibin, vaktine esir olduğunu
Gönlüne bahar gelince anlarmış
Umutsuzluğun içinde umudun varoluşunu
Kar altında çıkan kardelenler öğretirmiş

Ateşin yaktığını, denizin boğduğunu
Umudun bittiğinde anladım, yolun sonunu
Çiçeklerin solduğunu, sonbaharın olduğunu
Yaprakların sararıp bir bir düşünce anladım

Kağıttan gemiler yaptım umudun sularına
Yelkeni açtım gönlümün gökyüzüne
Rotam, uçsuz bucaksız hissiyatlarıma
Ya alabora oluruz ,ya kıyına varırız

Bir gün gelecek, bir gün kalacak
Hüznün yerini sevinçler alacak
Umudun meşalesini Temmuzlar yakacak
Hikâyenin sonunda zarlar hep altı gelecek

15.07.2025
Mustafa Canbolat



YÖRÜKLER

Bahar gelip çiçek açtığı zaman
Doğruca yaylaya geçer yörükler
Kıl çadırı yere kurup da hemen
Sütlü çorbasını içer çocuklar

Şenlendirir ıssız olan dağları
Yapar çökeleği peynir yağları
Keçi koyun güder sever onları
Sanki mutluluktan uçar yörükler

Sürüsüyle gezer kır yazıyı
Meraklıdır ava besler tazıyı
Misafir gelince keser kuzuyu
Kapısın dostlara açar yörükler

Zorluk bilmez geçim için çabalar
Evladına düşkün olur babalar
Bir birine saygı duyar obalar
Hiç bir zaman naçar kalmaz yörükler

Yüksekleri duman bürüdüğünde
Tepelerde karlar görüldüğünde
Toplanıp da karar verildiğinde
Yayladan ovaya geçer yörükler

Böylece yaşarlar kendi halince
YEYDANI'M, giderler vakti gelince
Kuzu toklu, oğlak çebiş olunca
Erkeği dışiden seçer yörükler.

Mustafa Yeydem



Mehmet Canbolat
Aydınlar Mahallesi

BEKLENTİ BENİMKİSİ

Kalbimden neler geçtiğini
Kafam da biriktirdiklerimi.
Tasarladığım her şeyi bildiğini
düşünüyorum.
En azından
Tüm bunları hissettiğini
belki de böyle bir beklenti benimkisi.
Çünkü bunları sana asla
söylemeyeceğim
asla söylemeyeceğim.

Oysa o kadar dilimin ucundalar ki
Rüzgar
Esse düşecekmiş gibi.
Gözlerime baksan giderken
başını bir kez geriye çevirsen
dökülüvericek kadar dökülüvericek
kadar
dilimin uncunda.

Uzunca susuşlarım ağzımı bile
açmadan öylece
kalakalıp bakışlarım hep bundandır..

Mehmet Canbolat



3. Sayımız eylül'de yayınlanacak
ilgilenen ve yazı gönderecek arkadaşlara
duyurulur.



Çocuklardık Biz

Tıklım tıklım dolu sokaklarda,
Yalanların sarmaladığı rüzgârlarda,
Hayalleri uçurmaların kuyruklarına takılıp
giden,
Kalabalıkların arasında yalnız çocuklardık
biz.
Güneşi hüznü dolu bulutların sakladığı,
Sokakların çıkmaza bağlandığı,
Sevginin paraya satıldığı,
Çoğunlukların arasında tekil kalan
çocuklardık biz.
Bir diken çiçek açmış diye sevinen,
Bir kuru simide tav olup onu da martıyla
bölüşen,
Kalbinde kalmayıp duvarlara sevdiğine
şiiirler döken,
Ama yine yaranamayıp boş kaldırımlarda
ağlayarak gözyaşı döken çocuklardık biz.
Hasret türküsü dağıtsa da yüreğimizi,
Sevgili kırsa da bu narin kalbimizi,
Bitmez olsa da nazı vedası cefası sitemi,
Tek bir iyi kelimeye denizler gibi coşup
çağlayıp seven çocuklardık biz.
Bugünler de geçer diye umut besleyen,
Bir günü diğerine ekleyen,
Mavide huzur bulup yüreğinde kin
beslemeyen,
Uzaklara dalıp hayal kuran çocuklardık biz.
Sonbahar yaprakları gibi yüreklerden
dökülürken sevdalar,
Kırılmış dalı yeşertmeye çalışan,
Umut yoksa yaşam yoktur diye haykıran,
İman dolu çocuklardık biz...

Sibel Kaya /İstanbul



Kadir Çolak

Geceleri gözlerime takılıyor gözlerim
Sen uyumadan uyuyamıyorum
Hangi tarafıma dönsem sensizlik
Geceler çok soğuk değilim üşüyorum işte
ne bileyim

Gülümseyince gözlerine takılıyor gözlerim
kıpır kıpır
Coşku oluyorum sen açıyorsun gönül
bahçemde
Senle mevsimlerim bahar oluyor leydim
Kelebek gibi uçuyorum işte ne bileyim

Ağlayınca gözlerine takılıyor gözlerim
Damla damla yaş doluyorum
Hazan a dönüyor mahsun duygularım sen
Üzülünce ben üzülüyorum kahroluyorum
işte ne bileyim

Kadir Çolak
19 Mayıs 2014 Ceyhan Adana



**İşten çıktım otobüse
bindim yanıma kel
biri oturdu şimdi
kelle koltukta
gidiyoruz**





Emine Önder

BUGÜN GÜNLERDEN ANNE

Bugün günlerden "Anne".
Pırıl pırıl bir kış günüydü.
Günlerden "Anne" günü.
Evimden ayrılıp anneme doğru
yol alırken ellerimde içinde beş
kilogram ağırlıkta taşıdığım çanta ile
başımı arada bir arkama çeviriyorum.
Acaba yoldan tanıdık kimse
geçer mi? Diye yok kimseler yok
yolum bir saate yakın.
Yürümek güzel diyorum
kendime, gözüm elimdekilere takılıyor
hava soğukmuş ellerimin
üşüdüğünden biliyorum. Yolda durup
ellerimi ısıtmak için birbirine
ovuşturuyorum. Gözüm arkada kaldı.
Bakıyorum bakıyorum yok... hiç kimse
yok! Dereden geçiyorum çalılıklar
arasında bir ses var dinliyorum ve bir
köpeğin hırlama sesi, sesin geldiği
tarafa bakıyorum. Çalılıklar arasında
beyaz bir köpek, anne köpek dört
küçük siyah yavrusunu besleyen bir
anne beni görünce "elleri" diyesim
geliyor....

Ayaklarıyla yavrularını saran
dişlerini ısıracaktı gibi gösteren bir
"Anne" evet bir "Anne" ben bunlara
bakamam. Gelirim yok hayat pahalı,
babaları bakmıyor demeyen.

Evi yok, bahçesi yok sadece
sokak köpeği diye bildiğimiz "adına
hayvan dediğimiz" anneydi o. Dört
yavru anne yiyecek aramaya
gittiğinde, yani çalışmaya bakıcıya
bıraktım. Çöplüklerden ne bulursa
kendi yiyip yavrularına süt yapan
anneyle o evlatlık verilen çocukların
gerçek annelerine söyledikleri o
meşhur söz; "Köpekler bile yavrularını
atamazken sen beni neden bıraktın!"
Yarınları belirsiz hava soğuk bu kışın
yemek için ayırdığımız, bu yazın diye
bir birikimleri yok zamanın akışına
göre süren yaşamları canlar...

Adı yok köpek adı "Anne"
koruma duygusu doğuştan.

Anneliğimi sorguladım.

Ben çocukları mı yoklukta ve
bir başıma büyüttüm diye
düşünürken ikiz çocuklarımı zorlukla
büyüttüm derken ne kadar varlıklı
olduğumun farkına vardım. Bugün
günlerden "Anne" ...

Emine Önder
25 Aralık 2025



İHTİYARLIK

Geçmişin ağır yükleri eline, yüzüne, bedeninin her yerine derin çizgilerle yansımıştı. Oysa bedeni bu dünyada ki yaşam heyecanını kaybetmişti ama nefsi hala dipdiri capcanlıydı. Bu, kadınlık halleri yok olmuş olmasına rağmen sahte sebepsiz gülüşleriyle hayata ben de varım yaşıyorum der gibiydi. Etrafındaki insanların kendisine yansıyan gölgelerinden kaçsa da bu insanların kulağına çalınan sesleri onu bir sarhoşun kendine getirmesi gibi kendine getiriyordu.

Bunca yıllık yaşamına tanıklık eden sıvasız kerpiç duvarlı evi, çit örülü ağılı tarumar olmuş bahçesi yüzüne yüzüne yaşlılığını çarpıyordu. Yaşama sevinci halsiz bedenine yansıyan bu yaşlı kadın hal ve hareketleriyle geriye dönüşüm yok mu der gibiydi.

Bilmem kaç dönüm tarlası ve nereden bakılsa üç dönümde köy yerinde bağlı bahçeli arsası vardı. Çocukları yuva kurup ev bark sahibi olmaya başladıklarında bu üç dönüm arsayı eşit olarak paylayıp her birinin bir köşede evi olacak şekilde paylamıştı. Tarlalarını da öyle etmişti. Sonra boy boy torunları yetişiyordu.. Gelinlerin üçü de birbirinden hayırsız çıkmıştı. Torunları babaanneden habersiz yetişiyordu, çünkü. Babaları yani koca karının oğulları da hayırsızdı. Anasına yapılan ilgisizlikler yetmezmiş gibi üçü de karılarını destekliyordu. Analarını iki adımlık bahçe içinde ziyaret etmedikleri gibi neye ihtiyacı vardı onu dahi sormuyorlardı.

Aylar günleri kovaladıkça zaten dermansız olan kadın açlık ve susuzluğun verdiği dermansızlıkla zamana daha da yenik düşüyordu. Eski evi ocağı zamanla bakımsızlıktan harap olmuş tepesinde baykuşlar tünüyor diye onu da elinden söküp almışlardı.

Çocuklarına bunca miras bırakan bu kadın şimdi görevi nedeniyle uzakta oturan oğlunun temel olarak attığı temeli topraktan dolma üç basamak derme çatma merdivenle koyun ayağı, sıvasız, boyasız, badanasız biriket duvarlı bu tek odanın içine ataların dediği gibi iki çitil bir mitil eşya ile atıvermişlerdi.

O tahta çakılma sedirinde inceden yapılmış pamuk minder ve yüzü kirinden sapsarı olmuş yorganını düzenleyemezdi bile yaşlılığın verdiği dermansızlıktan dolayı. Parasız pulsun konu komşu yardımıyla geçinir olmuştu. Evin yan tarafına çalı çırpı yığar, evin toprak çıkma balkonunda bulursa ya da yakabilirse topladığı çalı çipillerle üç taşlı odun ocağında bir ateş yakar dışı isten kararmış alüminyum tenceresinde ne pişirirdi bilinmez.

Sabahları da mavi boyalı çaydanlığında çay için su kaynatırdı. Soğuk günlerde sırtında önceden örülmüş yelesiyle soğuğa karşı gelemez çiçekli fistanının uzun eteğine sokardı soğuk ellerini. Hiçbir şey yapamasa bile gelininin kokuyor odası diyerek bahçe tarafındaki pencereden kirliliğe boşattığı yemeğe uzanırdı eli.

Öyle anlar yaşar ki aç, susuz sabahı zor ettiği zamanlarda komşularına koşardı. Lakin hiç oğlunun evine, yani gelinine ihtiyaçları için gitmezdi. Bazen ocağında yarım yamalak ısıttığı suyla yapabildiği kadar banyosunu yapardı odanın bir köşesinde. Oysa tüm ailesi oğulları, torunları bir bahçenin içinde iki adımlık yoldaydılar. Böylece epey hayat karşısında süründü, yuvarlandı, yetişti bahara ihtiyar kadın. lakin giden ömürden gidiyordu.

İhtiyar kadının evinin dar sokağının ucunda bir bakkal dükkanı vardı. Bu bakkalı çoğu zaman bir gelin işletirdi. Bu gelin zamanı yettikçe evine yaptığı yemeklerden ihtiyar kadına da vermeye başlamıştı. Kapı komşu sayılırlardı. İhtiyar kadın gözünün önünde göz gövüncüsü gibiydi. Onu öyle gördükçe yüreği sızlıyordu.



Melek Avcı Coşkun



İhtiyar kadının kapısı kapısına bakan iki gelin komşu daha vardı. Bunlarda ona yürek acısıyla bakıyorlardı. İhtiyar kadın daha da düşkünleşince onlarda ara sıra imdadına yetişir oldular. Şu bir gerçek ki kokusundan yanına çok yaklaşmıyorlardı. Ama kendi gelinler hiç oralı dahi olmuyorlardı. İhtiyar kadınsa günden güne dermanda düşüyordu. Kadına eller acıyor fakat ne oğulları ne gelinleri ne de torunları acıyordu. Yer yer küfür bile ediyorlardı. Her zaman onu hep görmezden geliyorlardı.

İhtiyar kadın buz gibi havalarda beton damda, sobasız evde aç susuz ne günler geçirdi kimsesiz. Yamalı yırtık kirli giydiği elbiseleriyle yaklaşmazdı kimselere. Takati yoktu çamaşır, bulaşık yıkayıp ak pak gezmeye. Gün geçtikçe bu hallerden dolayı kimselerin yanına varamaz kimseye sığmaz oldu. Tek başına ya sokaktaki kaldırım taşına oturuyor ya da toprak çıkma balkonunun kenarında boynu bükük gözleri dalgın düşünüyordu. Artık hiç kimseden aş ekmek istemiyor toprak dolma balkonu eşeleyip toprak çıkarıyor onu yiyordu.

Yaşlı kadın bunca pis, bakımsız görünmesine rağmen gençliğinde pek güzelmiş



fotoğraf : Hüseyin ER

belli ki! Çünkü dikkatli bakıldığında bu yaşına rağmen hala güzel zayıf bedeni aksayıp yalpalamıyor, kavruk yüzün de hiçbir asimetrik bozulma yok kırışıklıktan başka, kederli bakışları hala insanı etkiliyordu. Güneş yanığı yanakları, ellerindeki kollarındaki benek benek kahverengi çilleri renginden almış götürmüştü biraz. Hala dimdik yürüyordu. Azıcık kamburuna rağmen birazda bakımsızlığın ve zamanın bedene verdiği yorgunluk olmasa bütün bunlar adım adım yaşarken ölüme yolculuğu

anlatıyor adeta. Bu yorgun beden ana olmanın ve evlatların vefasızlığını dile, yüze vurmasının taa kendisi değil mi? Vurdumduymaz oluşları, hayatın kadere yenilmişliğini gözler önüne sermiyor mu? Renkli gözlerindeki pırıl pırıl yaşama heyecanı ümitsizliğin içinde kaybolmuş, gitmişti..

Üç oğlan doğurmuş, bilmem kaç tane torunu yetişmiş ve bunlara tarla miras bırakmış bu kadının bir gün halini hatırını soranı yok, bir tas su vereni yok etrafında. Hayat ve insanlar ne garip...

Gün geçtikçe aklını da kaybetti yaşlı kadın. Kendini bilmez kimseleri tanımaz oldu. Eskisi gibi değildi artık sağlığı. Kendini bilmez kimseler alay etmeye başlamışlardı. Bu durumlarda oğlu, gelinleri ve torunlarının yüreğini yumuşatmadı.



Akıl sağlığı yerinde olmasa bile insan kendini atıyor açık havaya ihtiyar kadın da öyleydi bütün saatleri boş boş geçerken karnı acıkınca evinin o dar sokağından bebek adımlarıyla ana caddedeki kaldırıma yürür, gelip geçen insanlara aval aval bakardı, bir kuru ekmek veren olur mu diye?

Başkaları tarafından yamalanmış yırtık elbisesinin eteklerini dikkat edemeyip düzenli toplayıp oturmadığı için üstü başı açılınca yine komşular yardıma koşardı. Bir şekilde ikna edip avucuna bir dilim kuru ekmek sıkıştırıp hadi bunu evinde ye diyerek toprak dolma balkona kadar götürüp gerisin geri dönüyorlardı. Kaldığı odaya kokudan ve pislikten gerçekten girilmez olmuştu. Yaşlı kadını ailesi o odaya gelişigüzel yerleştirdikten sonra bir daha oraya hiç uğramamışlardı. Üstelik pencereye naylon gerilerek tahtayla çivilenmişti hava alma, güneş görme olasılığı yoktu.

Son zamanlarında nereden nasıl aklıklarına gelmişse gelinlerden biri bir tabak yemeği kapı ağzından hiç alınmayan kirli tabağa bir çocukla yemeği döktürüp gerisin geri dönmüştü.

Yaşlı kadının komşularının vicdanı elvermez olmuştu bu gidişata. Böyle yaşamasını istemeyen komşular tek tek karının oğluna gelinine alttan alttan laf sokmaya başlayınca gelinlerde buna karşılık vermişlerdi elbet, arsızca yüzsüzce. Dil pabuç gibiydi onlarda, kim ne dese beş beş cevap vermişlerdi.

En son bir başka komşu yaşlı kadının bu yaşamına dayanamamış, herkes cen cen yaşlı kadını ailesine karşı savunurken kavga mı kayırma desek bağıra çağıra "nene nene artık ölsene" diye bangır bangır bağırınca herkes hırp olup yani sessizlik doğunca o anda nenenin gözleri tolu tolu olup "Nasıl öleyim? Bir yolunu göster. Allah'ın bana lütfettiği canı nasıl alayım? Nasıl öleyim? diye feryat figana boğulmuştu. "Yol göster... yol göster" diye yalvarmaya başlamıştı.

Bir lütuf ki sanki o an aklı başına gelmişti. Yaşlı kadının demek istediği 'ecel olmadan, gelmeden nasıl ölünür anlat bana ben bu azapla yaşamak ister miyim' diyordu. Ses tonu boğuk, gözbebekleri buğulu kirpiklerinden gözyaşları ılık ılık, dolu dolu dökülüyordu...

Bu durumu görenler sadece kendi aralarında fısıldaşmakla yetindiler.

Melek Avcı Coşkun
Yazar-Şair



Melek Avcı Coşkun
Yazar-Şair

DOSTUM

Şu cihanda neler var neler baksan
Şükret gün bulup gün yeyipde toksan
Bu öyle bir zaman olmuş ki! Bıksan
İntikam hırsına hiç düşme dostum.

Hayat, mücadele kullar yılmamış
Kopunca insanda bağ, yer dolmamış
Böylesi yaşamak anlam bulmamış
Ağaç dallarıyla gür, boş mu dostum?

Keskin sirke küpe oldukça zarar
Pervasız davranış ne işe yarar?
Hem karşıdakini hem seni yorar
Bu yüzden haddini çok aşma
dostum.

Her duygu emanet, sırdır ehline
Kucaklaş, yüklen ki ritmin faslına
Seven sevdasına dağ gibi yaslana
Verildiği kadar al koşma dostum.

Gülhuri, gül başa gül başa tak
Yakmadan yıkmadan seven gönüle
ak
Kocaman bir sevda meşalesi yak
Kapalı yarayı ört deşme dostum.

Melek Avcı Coşkun





Hatice Feyza Didin babası ile

Önceki Sayıdan Devam: “Bugün Göçümüz Var”

Göç Günlüğüm

Meryem'in Anlatımıyla Yeniden merhabalar, ben Meryem. Şu an göç yolundayız, ikinci günümüzü yaşıyoruz. Göç sırasında sıralamamız belirli bir düzene göre yapılıyor. Ben sıranın ortalarındayım. En önde ve en arkada, herhangi bir tehlikeye karşı hemen müdahale edebilsinler diye delikanlılar bulunuyor. Onları erkekler takip ediyor. Kadınlar, çocuklar ve yaşlılar ise ortada, daha güvende bir konumda yer alıyorlar. Bu yolculukta sıcak diyarlara göç ediyoruz. Yaklaşık bir haftalık bir yolumuz var ama son iki güne kadar gideceğimiz yerler çok ama çok soğuk olacak. Bu göç, kuzum Çitlembik'in ilk göçü. Kendisi pek heyecanlı görünmese de ben onun adına oldukça heyecanlıyım. Şu anda annem beni çağırıyor, gitmem gerekiyor. Görüşmek üzere, Allah'a emanet olun. 5. Gün Notları Selamünaleyküm yeniden. Göçümüzün beşinci günündeyiz. Hava gerçekten çok soğudu. Göçün bitmesine sadece üç gün kaldı. Ben her zamanki gibi yerimdeyim, sevgili devem Tombul'un sırtındayım. Fakat bu defa yalnız değilim, yanımda ablam Elif de var. Bu göçte kötü bir olay yaşadık. Molaya indiğimiz bir yerde ablam, kısırağıyla birlikte bir gelincik'in peşinden gitmiş. Dört nala koşarken gelincik aniden yön değiştirmiş, ablam da hızını alamayıp çalılıklara savrulup düşmüş. Çok korktuk ama neyse ki şu an durumu iyi. Bu olaydan sonra şükür için bir adak kesmeye karar verdik. Sürünün en büyük koçu seçildi, kadınlar eti hazırladı ve tüm kervana dağıtıldı.

O gün ayrıca koyunumuz benekli, dördüz kuzuladı. Babam onların yaşamayacağını düşündü çünkü çok küçüktüler, güçsüzdüler.

Ama ben umudumu yitirmedim.

Hem annelerini hem de yavrularını özenle besledim. Şu anda gayet iyiler. Henüz isimleri yok. Onlar biraz büyüyünce, özelliklerine göre isimleri belli olacak. Ben hayvanlarıma genellikle özelliklerine göre isim veririm.

Örneğin ineğimiz Zıp Zıp'ın ismini, daha 28 günlükken sürekli zıpladığı için verdim. Doğar doğmaz isim alanlar da var. Mesela buzağımız Ceylan, tüyleri ve zarafetiyle gerçek bir Ceylan yavrusunu andırıldığı için bu ismi aldı.

Anlatacak daha çok hayvanım var ama şimdi anlatırsam vaktiniz yetmeyebilir. Ayrıca herkesin buna vakti olacağını da sanmıyorum. Şu an vakit akşam ezanına yaklaştı. Artı gitmeliyim. Görüşmek üzere.

Allah'a emanet olun.

Hatice Feyza Didin



Ocağına İncir Ağacı Dikmek

İncir ağacının dillere destan ve deyimlere konu olacak özelliği ise dikkat çekiyor.

Şöyle ki bir incir ağacının kökleri tam bir baş belasıdır.

Çok güçlü ve sık kökleri aşırı hızlı yayılmasıyla bilinir.

Diğer bitki ve ağaç köklerinin aksine suya ulaşmak için beton plastik gibi engelleri kolayca delip geçebilmektedir.

Yani evin su borularını, kanalizasyon kanallarını, temellerini incir ağacı kökleri uzun zaman içinde büyüyerek deler geçer.

İncir ağacının toprak altındaki kökleri suyu bulmak için metrelerce uzar. İşte incir ağaçlarının evlerden uzağa dikilmelerinin nedeni budur.

*Ömer Kıvrak***KARANLIKLAR**

Her canlının karanlık korkusu vardır aslında.
Gecelerimiz hüznüldür.
Akşam olmasın geceye dolmasın korkarız.
Oysa çok şeylere ilaçtır karanlık geceler.
Yaşanmış yaşanmamış aşklara, acılara, hasretlere,
ihanetlere ..
Her insan karanlıktan korkar oysa karanlıklar ..
İnsan oğlunu aydınlatan en güzel olaydır.
Akşamdan kalmadır darda ..
Gönül düşer bazen zora.
Sabah üzerine doğan güneş temizler.
Bütün benliğimizi.
Gece karanlıklar temizler Senliğimizi.
Çıktığımız gündüzlere şükür etmek.
Kaldığın gece karanlığına iftihar etmek
Gibi düşünmek.
Saf berrak su taneleri gibidir ruhtan arınan temizlik.
Zor akşamların.
Karanlık gecelerinin sabah güneşine temiz sade pak
gibi doğmaktır karanlıktan çıkmak.
Olmaz dediğimiz zor anlarda kayıp vermek
istemediğimiz.
Gönül işlerinde.
Dünya lütuflarında çare aramak isterken.
Günden geceden bir umut ışık.
Kapatırız kendimizi gözlerimizi.
Karanlığa sessizce çöker içimize.
Gözyaşlarımızı kapatır ayıplarımızı örter.
İhanete perde çeker, mutluluğumuzu tebessüme bırakır.
En iyi ilaçtır kim ne isterse verir dosta da düşmana da.
Çaresizlere umuttur gecelerin karanlığı.
Korktuğumuz en yakın dostumuz,
Aydınlanmak için beklediğimiz karanlıklardır

Ömer Kıvrak*Hüseyin Didin*

Sivrisinek.

Akşamdan bir sivri sineğe çattım.
Tepemin üzerine kondu sinek.
Onu öldürünce çöplük attım.
Öbür dünyadan haber aldı sinek.

Kulağımın dibinden vız deyip geçti.
Gelip elimdeki çayımı içti.
Bir vuruşta O hemen cansız düştü.
Ecel uykusuna daldı sinek.

Sinek elim de kırmızı kanıyor.
Tutuşmuş yüreğim ona yanıyor.
Kocaman insanı yerim sanıyor
Kızıl kanlar içinde kaldı sinek.

Etrafımda vızır vızır geziyor
Mustafa onları bir bir eziyor.
Ulam ulam Bir iğneye diziyor.
Ümidini boşa çaldı sinek.

Sinek beni alıkoydu işimden.
Her nereye gittiysem geldi
peşimden.
Ayırdım onu yoldaşından eşinden.
Hıssız akrabasız kaldı sinek..

İşim de yok sivrisinekle uğraşayım.
Topu tüfeği çektim savaşırım.
Sivri sinek peşimde dolaşırım.
Beni yorgunluğa saldı sinek.

Isırınca ciğerimi dağladı.
Onun kanı lrmak olup çağladı.
Öldü diye arkadaşı ağladı.
Isırdığına pişman oldu sinek.

Oturdum sinek hakkında yazarım
Sineğe derin bir çukur kazarım.
Onun çukurunu geri bozarım.
Ebedi mekanını buldu sinek.

Hüseyin Didin
Osmaniye



Yasin Didin
Köklerine Bağlı Bir Yörük Evladı.

Yasin Didin, Osmaniye'nin kadim köylerinden birinde doğmuş, Yörük kültürüyle yoğrulmuş bir isim. Hayvancılıkla iç içe geçen çocukluğu, onu doğaya, emeğe ve üretime sıkı sıkıya bağladı. Bugün hâlâ köyünde yaşamaya devam eden Yasin Didin, hem geleneklerini yaşatıyor hem de yaşadığı topraklara değer katıyor.

Veteriner hekim olarak hem büyükbaş hem küçükbaş hayvanlarla ilgileniyor; sahadaki deneyimiyle üreticilere güven veriyor. Aynı zamanda pet hayvan sağlığı konusunda da hizmet sunarak geniş bir alanda topluma fayda sağlıyor.

Yasin Didin'in gönül dünyası da en az mesleği kadar zengin.

Cansuyu Derneği Osmaniye Şube Başkanı olarak, ihtiyaç sahiplerine ulaşmak, yetimlere umut olmak ve hayırda yarışmak için gece gündüz demeden çalışıyor.

O, bir yandan köklerinden güç alarak üretmeye devam eden bir çiftçi, bir yandan iyilik peşinde koşan bir gönül eri. Aynı zamanda Osmaniye Yörük Türkmen Derneği yönetim kurulu üyesi. Sessiz ama derin izler bırakan bir Anadolu hikâyesi onunki.



"Çok nankör
tanıdım,
hiçbiri kedi
değildi."



susuyorum

ama
konuşamıyorum!

Onlar, su ve yiyecek bulamadıkları için ölüyor.

Bir kap su ve yiyecek koyarak
hayatlarını kurtarın!

Soğuk kış günlerinde köpekler 17 saat, kediler ise 6 saat aç kalırlarsa donarak ölürler. Yemek artıklarımızı çöpe atmak yerine bir kap ile kapı önüne koysak, belki de bir can kurtarırız. Betonlaşan dünya da onlar bize muhtaç unutmamalı! Sokak hayvanlarının yaşam mücadelelerine katkı sağlamak için mahallelerimizde uygun olan yerlere bir kap yemek ve su koymamız onların sağlığı açısından çok önemlidir.



İstanbul'a gelen bir köylü, kuyumcu dükkanının önünde durmuş, vitrinini inceliyor-muş. Kuyumcu biraz da köylünün kıyafetinden dolayı aşağılayarak:

– Ne bakıyorsun öyle hemşerim? demiş
– Hiç. Sizin dükkanda ne sattığınızı merak ettim.

Adam alay edercesine cevap verir:

– Biz eşek kafası satıyoruz.
Adam: İşleriniz iyi gidiyora benziyor.
Kuyumcu: – Nereden bildin iyi gittiğini?

Adam cevaplar:Baksana, koskoca dükkanda seninkinden başka kalmamış da ondan!

